

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

# ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ 1



# Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ



## ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

**Ο** ΛΕΥΚΟΣ κυνηγός Κα  
ρόζο ξεφωνίζει άγρια:  
—Θά σέ κάψω ζων-  
τανή!...

Τ' όμορφο ξανθό κορίτσι,  
πού βρίσκεται όρθο και με  
δεμένα χέρια και πόδια, τον  
κυττάζει περήφανα:

—Κάψε με!... Δεν θά προ  
δώσω ποτέ τον άγαπημένο  
μου σύντροφο...

Ο λευκός κακοýργος γυρί  
ζει τώρα στους μαύρους του:

— Τί περιμένετε, λοιπόν;  
“Αύτε νά τελειώνουμε...

Οί Ιθαγενείς ύπηρέτες μα-  
ζεύουν φρύγανα και ξερά κλα-

διά. Τά σωριάζουν γύρω στην  
αίχμόλωτη πού δεν μπορεί  
νά μετακινηθῇ. Τρίβουν γρή-  
γορα μαύρες γυαλόπτερες  
και τους δάζουν φωτιά...

Οί φλόγες όσο μεγαλώνουν  
τόσο και πλησιάζουν την ά-  
μοιρη κοπέλλα. Ο Καρόζο τῇ  
ρωτάει γιά τελευταία φορά:

—Λέγε: πού βρίσκεται ἡ  
κρυφή σπηλιά σας; Πές μου  
και θά σοῦ χαρίσω τῇ ζωή!...  
Θά σέ κάνω κόρη μου!... Θά  
σε γεμίσω χρυσά στολίδια!...

Τό δωδεκάχρονο κορίτσι  
τῆς ζούγκλας κυττάζει μέ φρί-  
κη και άπόγνωση τίς κόκκι-  
νες φλόγες πού χυμάνε νά  
τήν αγκαλιάσουν. Σφίγγει μέ  
δύναμι τά σαγόνια τῆς μήν

**ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2**

της ξεφύγη ἄθελά της κάτι που θά μπορούσε νά βάλῃ σέ κίνδυνο τῇ ζωῇ τοῦ συντρόφου της.

Ὁ κακὸς λευκὸς συνεχίζει μὲ σαδισμὸ:

—Ὁ Θεὸς ἔκανε τοὺς ἐλέφαντες γιὰ νὰ μᾶς δίνουν τὰ πολύτιμα δόντια τους... Ὁ σύντροφός σου μ' ἐμποδίζει νὰ τοὺς κυνηγῶ... Ἄν δὲν μπορέσω νὰ τὸν σκοτώσω, πρέπει ν' ἀλλάξω ἐπάγγελμα.

Οἱ πρῶτες φλόγες φτάνουν τώρα καὶ γλείφουν τὰ γυμνά πόδια τῆς νέας. Ἀπὸ τὸ ξεραμένο λαρύγγι της ὑγαίνει σπαρακτικὸ ξεφωνητό.

—Ἀασα!...

Ὅμως ὁ πόνος, ἀλλοίμονο, εἶναι πολλὲς φορὲς πιὸ δυνατὸς ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη θέλησι.

—Βγάλε με ἀπὸ τὴ φωτιά!... Θὰ στὰ πῶ ὅλας!

Ὁ λευκὸς δῆμιος ἐπιμένει:

—Ὅχι... Πρῶτα θὰ μιλήσης, κι' ὕστερα...

Μὰ δὲν προφθαίνει ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Τὴν ἴδια στιγμή κάτι ἀναπάντεχο γίνεταί. Ἀπὸ τὰ πυκνὰ κλαδιὰ τοῦ τεράστιου δέντρου ποὺ ρίχνει τὴ σκιά του στὴν κατασκηνώσει τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ, ἓνα πρωτόγονο λάσσο, ἀπὸ χορτόσχοινο, σφυρίζει στὴν ἀέρα. Ἡ θηλειά του, πέφτοντας πάνω ἀπ' τὸ κορίτσι ποὺ καίγεται, ἀγκοιλιάζει καὶ σφίγγεται γερὰ στὴ μέση του. Ἐνῶ, ταυτόχρονα σχεδόν, δύο χαρούμενα ξεφωνητὰ ἀντηχοῦν:

—Ζολάσαν!

—Ταμπόοορ!

Ὁ μικρὸς δεκαεξάχρονος Ταρζάν, ποὺ βρίσκεται πάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, τραβάει ἀμέσως καὶ μὲ δύναμι τὸ λάσσο. Ἡ συντροφισσά του λευτερώνεται ἀπὸ τὶς φλόγες κι' σίωρεῖται στὸ κενὸ. Ὁ Ταμπὸρ τὴν τραβάει μὲ δύναμι καὶ διάσι πρὸς τὰ ἐπάνω.

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς κυττάζουν χαμένα γύρω τους, ἐνῶ ὁ λευκὸς κυνηγὸς τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ τὸν ἀπροσδόκητο σωτήρα... Ὅμως δὲν χρειάζεται νὰ τὸ κάνῃ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ταμπὸρ — καθὼς τραβάει τὸ λάσσο μὲ τὴ Ζολάν — γλιστράει ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ποὺ στηρίζεται.

Καὶ πέφτει μαζί της μπροστὰ στὸ πιστόλι τοῦ Καρόζο καὶ στὰ κοντάρια τῶν μαῦρων του.

## Τ' ΑΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΑ

 ΤΑΜΠΟΡ-τὸ ἴδιο αὐτὸ πρῶτ' - ξυπνάει στὴν κρυφὴ σπηλιά του λίγο πρὶν ξεπεταχτῇ ὁ χρυσὸς ἥλιος πίσω ἀπὸ τὴν κορυφή τοῦ μεγάλου πέτρινου βουνοῦ.

Πλᾶϊ του κάποιος ροχαλίζει, σὰν λαχανιασμένο ἀγριογούρνο. Εἶναι ὁ Μπουτάτα, ὁ κουτὸς καὶ φοβητσιόρης σύντροφός του, μὲ τὴν ἡράκλεια δύναμι καὶ τὸ κωμικὸ τσιουλούφι στὸ κεφάλι.

Ὁ μικρὸς Ταρζάν, μὲ τὴν πρώτη ματιά ποὺ ρίχνει γύ-

ρω του, βλέπει πώς ή Ζολάν δεν βρίσκεται, όπως πάντα, στα χορταρένια στρωσίδια της. Μά ούτε κι' ή Φιφή, ή αγαπημένη μικροσκοπική σκυλίτσα της, είν' εκεί.

Γιτσιέται άμέσως όρθος κι' ανήσυχος. Βγαίνει μ' ένα πήδημα στ' άνοιγμα της σπηλιάς και ούρλιάζει με φωνή αφάνταστα δυνατή:

—Ζολάααααν!...

Ό Ταμπόρ μιάταια περιμένει για λίγες στιγμές άπόκρισι στο κάλεσμά του. "Υστερα ξαναγυρίζει στο βάθος της σπηλιάς και ξυπνάει με τὸ πόδι του τὸν άράπη.

—"Ε, Μπουτάτα!... Τὸ κορίτσι χάθηκε!... Πάμε έξω νά ψάξουμε...

Ό μαύρος "Ηρακλής, ή ό «Γουλούφης» όπως τὸν λέει ή Ζολάν, άνασηκώνεται βαρετά και χασιμουριέται τρίβοντας τὰ γουρλωμένα ήλίθια μάτια του. Τακτοποιεί στη μέση του τη ζώνη με τη θήκη τοῦ άχώριστου πιστολιού του και μουρμουρίζει:

—Λές, άφέντη Ταμπόρ, νά την άρπάξε κανένα θεριόοο;! —Γιατί ρωτᾷς;

—Γιατί χθές τὸ βράδυ είδα.. —Τί είδες;

—Ένα ποντίκι πὸν τριγύριζε στὰ στρωσίδια της.

Σέ λίγο ό Ταμπόρ κι' ό Μπουτάτα βρίσκονται έξω άπό τη σπηλιά. Προχωροῦν ψάχνοντας και φωνάζοντας τη χαμένη συντροφισσά τους.

Τη νύχτα, όι κατοικράκτες τ' ούρανοῦ είχαν ξεχυθῆ στην παρθένα κι' άγρια ζούγκλα.

Τὸ χῶμα της γῆς, όπου ήταν γυμνὸ άπό βλάστησι, έχει γίνει λάσπη.

Ξαφνικά, όι δυὸ άντρες σταματοῦν κατάπληκτοι και κυττάζουν με δέος κάτω: Σέ μικρή άπόστασι, πάνω στὸ χῶμα τὸ βραμμένο, βλέπουν τ' άχνάρια άπό τεράστιες γυμνές ανθρώπινες πατούσες. Κάθε μιά τους είναι σέ μακρος πάνω άπό μισὸ μέτρο! Σίγουρα, ό άνθρωπος πὸν είχε περπατήσει εκεί έπρεπε νά ξεπερνᾷ, σέ μπόϊ, τὰ ἔξη μέτρα!...

Ό μικρὸς Ταρζάν νοιώθει φρίκη αντικρύζοντας τ' άχνάρια τῶν υπερφυσικῶν αὐτῶν ποδαριῶν.

—Τρομερό!... Ποιὸς νά εἶναι αὐτὸς πὸν πάτησε ἐδῶ;! —Ό Μπουτάτα χαμογελάει:

—Κουτὸς εἶσαι άφέντη; Δὲν καταλαβαίνεις ποιὸς θάτανε;

—Ποιὸς;

—Κάποιος με... πρησμένος ποδάρια!...

Τὴν ίδια στιγμή ό Ταμπόρ άνακαλύπτει πλάι στις τεράστιες πατημασιές και κατι άλλες πολὺ - πολὺ μικρές. "Εχουν κι' αὐτές τὴν ίδια κατεύθυνσι και τίς άναγνωρίζει άμέσως: είναι της Ζολάν.

Τὸ μυαλό του τώρα φωτίζεται και κάνει φανταστική άναπαράστασι τοῦ χαμοῦ της.

«Φαίνεται, συλλογίζεται, πὸς ή συντροφισσά μου, ξυπνώντας πὸ μπροστὰ άπό μένα, γύρισε άπό τη σπηλιά για νά πλυθῇ στην κοντινὴ



πηγή. 'Εκεί θα την βρήκε ο άγνωστος Γίγαντας και θα την πήρε μαζί του...»

Το Παιδί της Ζούγκλας τραβάει τώρα από το τριχωτό μπράτσο τον μαύρο 'Ηρα κλη:

— Γρήγορα, Μπουτάτα! Πάμε να ρωτήσουμε το Μάγο Ζοχράν.

Σε λίγο ένας τυφλός σκελετωμένος γέροντας, φορώντας προβιά λύκου και στολισμένος παράξενα, τους δέχεται στο μακάβριο άντρο της σπηλιάς του.

Στρέφει για λίγο τα θολά μάτια του στους πράσινους καπνούς μιάς μαγικής χύτρας και μουρμουρίζει βραχνά:

—Βλέπω το Κορίτσι της

Ζούγκλας... 'Ακολουθεί κάτι άχναρια στο χόμα... Ξεμακραίνει πολύ από τη σπηλιά σας... Τώρα βλέπω δυο μαύρους να τη συναντάνε... Τους βλέπω να την αρπιάζουν και να τη φέρνουν μπροστά σ' ένα λευκό κυνηγό. Τώρα βλέπω ν' ανάβουν φωτιά γύρω της 'Ο κακός λευκός θα την κάψει ζωντανή...

Ο Ταμπόρ δεν περιμένει ν' ακούση περισσότερα. Ξέρει πια πώς η Ζολάν θρίσκει στα χέρια του άσπονδου έχθρου του που κυνηγάει και σκοτώνει τους άγαπημένους του ελέφαντες.

Τραβάει πάλι το Μπουτάτα να φύγουν, μιά εκείνος κοιτοστέκεται για να ρωτήσει το



‘Ο Μπουτάτα σκορπίζει τόν ελεθρο και τόν πανικό.



“Ένα μεγάλο καράβι τσακίστηκε πάνω στα βράχια.

Ζοχράν.

—Δέν μου λές, αφέντη Μάγο: Ξέρεις κανένα βότανο να...ξεπριζή τα ποδάρια;

.....

‘Ο μικρός Ταρζάν με το μαύρο σύντροφό του φθάνουν τώρα τρέχοντας κοντά στην κατασκήνωσι του Καρόζο. ‘Ο Μπουτάτα κρύβεται κάπου κι’ ο Ταμπόρ πηδώντας από κλαδί σε κλαδί, κι’ από δέντρο σε δέντρο, φτάνει πάνω από το σημείο που βρίσκεται η Ζολάν.

Γιετάει ένα λάσσο—όπως είδαμε — τραβάει το κορίτσι απ’ τις φλόγες, μα την τελευταία στιγμή γλιστράει και γκρεμίζονται κι’ οι δυο κάτω.

#### Ο ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

**Ο** Μαύροι Ιθαγενείς με το ίδιο χορτόσχοινο του λάσσου, δένουν γρήγορα χειροπόδαρα τόν Ταμπόρ και τη Ζολάν.

‘Ο λευκός κυνηγός πλησιάζει και, δίνοντας μια απάνθρωπη κλωτσιά στο Παιδί της Ζούγκλας, καγχάζει θριαμβευτικά.

—Χά, χά, χά!... Τώρα θα μπορώ πια να δουλεύω ήσυχος!... Κι’ όσο για σένα, που λάκι μου, μην ανησυχής, κάποια κοιλιά πεινασμένου θηριού θα βρεθεί να σε φιλοξενήσει...

‘Ο Ταμπόρ, δεμένος κάτω καθώς δρίσκεται, τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

—Εἶσαι ἓνας ἄνθρωπος δολοφόνος, Καρόζο!... Καὶ νὰ λειψῶ ἐγὼ ἀπὸ τῆ ζούγκλα, τὰ θεριά της θὰ μείνουνε... Αὐτὰ θὰ σὲ τιμωρήσουνε κάποτε ὅπως σοῦ ἀξίζει.

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια του δγάζει μὲ ἀφάνταστα δυνατὴ κραυγὴ:

—‘Αόασααααα!...

‘Αμέσως, γρήγορο καὶ βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη. Καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ χειροδύναμος Μπουτάτα φθάνει, ἀνεμίζοντας ἀπειλητικὰ στὶς χερούκλες του δυὸ τρομακτικὰ ρόπαλα. ‘Αμέσως, σὰν σίφουνας χύνεται πάνω στὸν κυνηγὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, σκορπίζοντας τὸν ὀλεθρο καὶ τὸν πανικὸ!

Τὰ τεράστια ρόπαλά του ἀνεδοκατεβαίνουν δεξιὰ κι’ ἀριστερά, κτυπώντας τους μ’ ἐφάνταστη ὀρμὴ καὶ λύσσα. Ἐνῶ, ταυτόχρονα, ὁ ἴδιος κλαψουρίζει φοβισμένα καὶ παρακλητικὰ.

—Μὴ μὲ βαράτε, ἀφέντες μου, μὴ μὲ βαράτε!... Μπά, σὲ καλοοο σας!

‘Ο Καρόζο κάνει νὰ τὸν πυροβολήσῃ, μὰ δὲν προφθάνει. ‘Ο Μπουτάτα τοῦ πετάει πρῶτα τὸ ἓνα κι’ ὕστερα τ’ ἄλλο ρόπαλο, κάνοντάς τον νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ.

Οἱ ἱθαγενεῖς, βλέποντας τὸν ἀρχηγό τους νὰ φεύγῃ, τρέχουν κι’ αὐτοὶ ξοπίσω του τρομοκρατημένοι.

‘Ο μαῦρος ‘Ηρακλῆς ἀρπάζει τώρα — ἀντὶ γιὰ ρόπαλο — ἕναν ἀπὸ δαύτους καὶ κυνηγáει κτυπώντας μ’ αὐτὸν τοὺς ἄλλους... Τέλος, μόλις τοὺς βλέπει νὰ ξεμακραίνουν ἀρκειά, ξαναγυρίζει σβέλτος κεντὰ στὰ παιδιὰ, τὰ σηκώνει ὅπως εἶναι, στὴν ἀγκαλιά του καὶ προχωρεῖ νὰ φύγῃ, μουρμουρίζοντας ἱκανοποιημένος:

—Καλὰ ποὺ δὲν θυμώσανε νὰ μὲ... σπάσουνε στὸ ξύλο!...

‘Αλλοίμονο ὅμως!... Καθὼς προχωρεῖ, σηκώνοντας τὸν Ταμπόρ καὶ τὴ Ζολάν, μὲ μικρὴ πράσινη σάουρα ξεπετάγεται μπροστὰ του. Τὰ μάτια τοῦ μαύρου ‘Ηρακλῆ γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο! Τὸ κωμικὸ τσουλοῦφι του ἀνατριχιάζει ἀπὸ φρίκη! Καί, πετώντας κάτω τὰ δυὸ παιδιὰ, τὸ βάζει στὰ πόδια ξεφωνίζοντας μ’ ἀπόγνωσι:

—Βοήθειααα!... Τὸ Πράσινο Θερίοο!...

‘Ο λευκὸς κυνηγὸς ποὺ βλέπει ἀπὸ μακριὰ τὸν Μπουτάτα νὰ παρπατῇ κάτω τὰ δυὸ δεμένα παιδιὰ καὶ νὰ φεύγῃ τρομοκρατημένος, ξεθαρρεύει. Μαζεύει τοὺς ἀνθρώπους του κι’ ὅλοι μαζί χύνονται πίσω του νὰ τὸν ἐξοντώσουν...

‘Ο Ταμπόρ καὶ ἡ Ζολάν, δεμένοι καθὼς δρίσκονται ἀνάμεσα στοὺς ἀναίσθητους μαύρους, ποῦχουν σωριαστῇ κάτω ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ Μπουτάτα, ἀλλάζουν ψιθυριστὰ μερικὰ λόγια.

‘Ο μικρὸς Ταρζάν ρωτáει τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας:

—Εἶδες κανένα Γίγαντα τὸ

πρωί που βγήκες από τη σπηλιά μας;

—Όχι. Μόνο τ' άχνάρια από τὰ ποδάρια του.

—Η Φίφη δὲν ἦταν μαζί σου;

—Ναί... Μὰ σὰν φθάσαμε ἐκεῖ που σταματούσαν οἱ μεγάλες πατημασιές, κάτι φοβερὸ εἶδε καὶ τρόμαξε...

—Τί;

—Δὲν ξέρω... Ἐγὼ δὲν ἔβλεπα τίποτα...

—Δίκην ἔχεις, Ζολάν... Τὰ ζῶα βλέπουν πολλές φορές ἐκεῖνα που δὲν μποροῦν νὰ ἰδούν τὰ μάτια τὰ δικά μας... Καὶ τί ἀπέγινε;

Τὰ μάτια τῆς ὁμορφῆς ξανθειᾶς κόρης δουρκώνουν;

—Τόβωλε στὰ πόδια γαβγίζοντας φοβισμένα... καὶ χάθη κε μέσα στὴ ζούγκλα!... Πρώτη φορὰ που μ' ἄφησε μονάχη!... Φαίνεται πὼς δὲν θὰ μ' ἀγαπάει πιά!...

Ξαφνικά, κάποιος βαρὺς ἀνιστεναγμὸς που ἀκούγεται πλάι, κάνει τὰ παιδιά νὰ σταματήσουν ἀπότομα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς κτυπημένους μαύρους συνέρχεται καὶ σηκώνεται μὲ δυσκολία. Ἀρπάζει ἓνα κοντάρι καὶ πλησιάζει μ' ἄγριο μῆκος τὰ παιδιά. Τὸ σηκώνει κι' ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς κτυπήσει, μουγγρίζοντας:

—Σκυλιά!... Ἐσεῖς θὰ πληρώσετε τὸ σπασμένο μου κεφάλι!

Κάνει ἀμέσως νὰ κατεβάσει τὸ κοντάρι του πάνω στὰ στῆθια τοῦ Ταμπόρ. Δὲν προφθαίνει ὅμως... Γιατί, τὴν ἴδια στί

γμὴ, πίσω ἀπὸ τὸν ἀράπη, φτάνει λαχανιασμένη καὶ μὲ τὴ γλώσσα ἔξω, ἡ Φίφη. Ἡ μικροσκοπικὴ καὶ τετραπέρατη σκυλίτσα τῆς Ζολάν.

Τὸ ζῶο ἔχει δὴ τὸ κακὸ που πρόκειται νὰ γίνη κι' ἐνεργεῖ μ' ἀστραπιαία ταχύτητα. Κάνει ἓνα σάλτο, γογγίζοντας στοὺς ὤμους τοῦ μαύρου μὲ τὸ σηκωμένο κοντάρι καὶ τὸν δαγκώνει μὲ λύσσα στὸ σβέρο.

Ὁ ἀράπης, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο καὶ νομίζοντας στὸ ξάφνισμά του πὼς τοῦχει ἐπιτεθῇ κανένα φοβερὸ θῆριο, παρατάει τὸ φονικὸ κοντάρι του καὶ τὸ βαζει πανικὸ ἐλιγπος στὰ πόδια. Ἡ Φίφη πηδώντας ἀμέσως ἀπὸ τὴ ράχη του, ξαναγυρίζει ἀμέσως κοντὸ στὰ παιδιά, κουνώντας χαρούμενα τὴν οὐρά της.

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας, που καταφέρνει νὰ συνεννοῆται μαζί της, τῆς φωνάζει:

—Γρήγορα Φίφη... Κόψε μὲ τὰ δόντια σου τὰ σχοινιά τοῦ Ταμπόρ.

Ἡ τετραπέρατη σκυλίτσα καταλαβαίνει κι' ὑπακούει στὴ διαταγὴ της, ἀλλὰ ὄχι ἀπόλυτα. Ἀντὶ νὰ ροκανίσῃ πρῶτα τὰ δεσμὰ τοῦ Ταμπόρ, κόβει τὰ σχοινιά πλύνει δεμένη ἢ ἀγαπημένη τῆς Ζολάν.

Ἡ νέα πετιέται ἀμέσως ὀρθὴ κι' ἐτοιμάζεται νὰ λύσῃ, αὐτὴ τώρα, τὰ δεσμὰ τοῦ συντρόφου της.

Ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ ἀκούγεται σὲ μικρὴ



απόστασι νά διατάζη τούς μαύρους του:

—Τὸ κορίτσι λύθηκε!... Ἐπάνω τους γρήγορα! Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγουν...

Ἡ Ζολάν παρατάει δεμένο τὸν Ταμπόρ, ἀρπάζει στὴν ἀγκυλιά της τὴ Φίφη καὶ μὲ σθελάδα μαϊμούς σκαρφαλώνει στὰ κλαδιὰ τοῦ μεγάλου δέντρου. Τὴν ἴδια στιγμή οἱ ἄρα πηδες φθάνουν μ' ἀγριες διαθέσεις κοντὰ στοῦ δεμένου Παιδὶ τῆς Ζούγκλας.

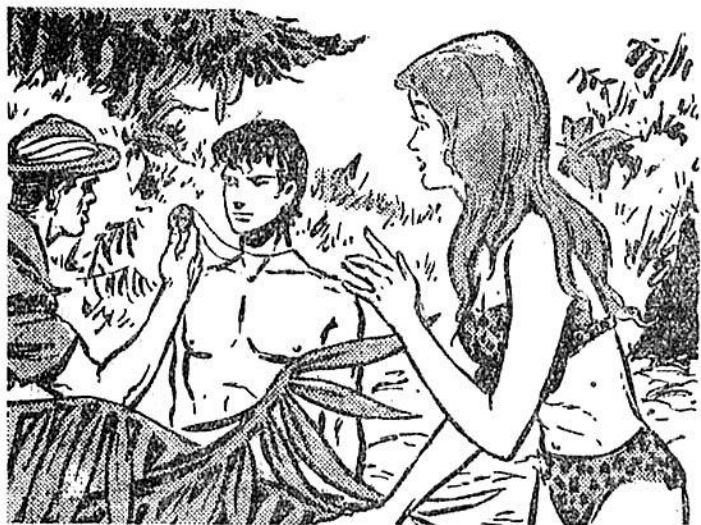
Ὁ Ταμπόρ εἶναι χαμένος πιά! Καταλαβαίνει πὼς ἔχει φθάσει ἡ τελευταία του στιγμή.

Κυττάζει γιὰ λίγο τὴν ἀ-

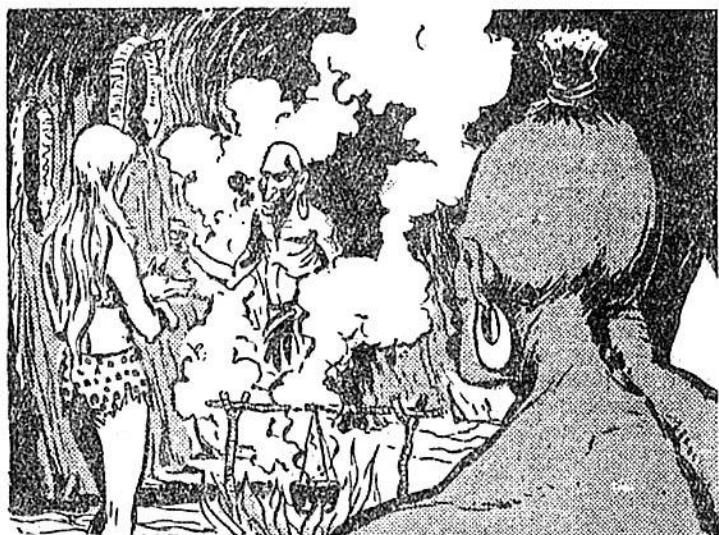
γαπημένη του συντρόφισσα ποὺ χάνεται στὰ πυκνὰ κλαδιὰ τοῦ μεγάλου δέντρου κι' ἓνα δάκρυ κυλάει στὸ μάγουλό του. Ὑστερα τῆς φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

—Ζολάσαν!... Ἄν πεθάνω νὰ κατεβῆς ἀμέσως στὸ μεγάλο λιμάνι... Νὰ φύγεις γιὰ τὴν Ἀμερική!...

Τὰ τελευταῖα ὅμως λόγια δαίνονται μὲ ἀγχος ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Ὁ λευκὸς κυνηγὸς ἔχει φθάσει κοντὰ καὶ τὸν πατάει μὲ τὴ βαρεῖα μπότα του στὸ στήθος. Ὑστερα τραβάει τὸ πιστόλι, γυρίζει τὴν κάννη του κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ Ταμπόρ καὶ φέρνει τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη...



— Γεννήθηκες Ἕλληνας, Ταμπόρ! Καὶ νᾶσαι περήφανος γι' αὐτό.



— Πάρ' το, κόρη μου... Είναι τὸ φίλτρο πὺν νερκώνει.

#### ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΕΞΗ ΧΡΟΝΙΑ

**Α**Σ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ὁμως γιὰ λίγο τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας, στὴν ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι πὺν βρίσκειται, κι' ὡς κάνουμε μιὰ μικρὴ κι' ἀπαραίτητη ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν.

Ὁ Ταμπόρ, ἀπὸ πολὺ μικρὸς καὶ πρὶν ἀκόμα μᾶθη νὰ μιλάει καὶ νὰ καπιταλαῖνει τίς γλῶσσες τῶν ἱθαγενῶν καὶ τῶν θηρίων, βρέθηκε μονάχος κι' ἔρημος στὴν ἀπέραντη ἄγρια ζούγκλα. Γονεῖς δὲν εἶχε γνωρίσει, κι' οὔτε ἔμαθε ποτὲ τίποτα γι' αὐτοὺς... Ἴσως νᾶταν γυῖος κανενὸς λευκοῦ κυνηγοῦ ἢ ἐμπόρου ἢ ἐξερευνητοῦ, πὺν τὸν σκότωσαν οἱ ἱθα

γενεῖς, ἢ τὸν σπάρραξαν τ' ἄγρια θηρία... Μιὰ ἄλυσίδα μ' ἓνα χρυσὸ μενταγιὸν βρέθηκε μονάχα στὸ λαιμὸ του.

Ἔτσι μεγάλωνε μαζὶ μὲ τοὺς πιθήκους καὶ ζοῦσε σὰν κι' αὐτοὺς πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ πρῶγοντας καρπούς καὶ ἄγριο μέλι.

Τ' ὄνομα «Ταμπόρ» τοῦ τῷ χαν δώσει οἱ ἱθαγενεῖς καὶ σημαίνει «Ἀγριόπαιδος».

Κάποτε, σὰν ἦταν ὀκτῶ χρόνων παιδάκι, κατὰφερε νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τοῦ Μπουτάτα, βάζοντας σὲ μεγάλο κίνδυνο τὴ δική του. Ἀπὸ τότε ὁ μαῦρος μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι γίνθηκε ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Ταμπόρ καὶ ὑπακούει τυφλά

σέ κάθε διαταγή του.

Όταν δέ ο μικρός Ταρζάν ήταν δέκα χρόνων κι' ο Μπου τάτα καιμιά εικοσαριά, κυνηγημένοι από άγρια φυλή Καν-νιβάλων, έφτασαν μια σκοτεινή νύχτα σέ κάποια έρημική παραλία γεμάτη μεγάλα βράχια, πού σπάζαν πάνω τους τά λυσσασιμένα κύματα τής φουρτουνιασμένης θάλασσας.

Τήν ίδια εκείνη νύχτα, ένα μεγάλο καράβι τσακίστηκε πάνω στους μεγάλους βράχους και βούλιαξε στά βαθειά νερά τους. Άπ' τούς επιβάτες του τρεις μονάχα κατάφεραν νά σωθούν, σκαρφαλώνοντας στά βράχια καταπρασπισμένοι κι' άξιοβρήντοι. Ένας νέος άνδρας, ο σοφός άμερικανός έξερευνητής Μπαίκερ, ή χαριτωμένη ξανθείά κορούλα του, Ζολάν, ως έξη χρόνια τότε, κι' ή μικροσκοπική κι' άχώριστη σκυλίτσα τής Φίφη.

Ό Ταμπόρ κι' ο Μπουτάτα βρήκαν όσο μπορούσαν τούς δυστυχισμένους ναυαγούς. Καί τήν άλλη μέρα τή πρωί, παίρνοντας τή μεγάλη βαλίτσα τού Μπαίκερ — μέ τά διδλία του—πού ή θάλασσα είχε πετάξει έξω στά βράχια, μαζί μέ άλλα πράγματα τού πλοίου, ξεκίνησαν όλοι μαζί για τήν έσωτερική τής Αφρικής... Άν ήμεναν εκεί, ήταν καταδικασμένοι νά πεθάνουν γρήγορα τής πείνας.

Έτσι κάποτε έφτασαν στην περιοχή Μπαντάν κι' έγκαταστάθηκαν σέ μια μεγάλη και κρυφή σπηλιά.

Έκεί ο σοφός Μπαίκερ έ-

μαθε τόν Ταμπόρ νά μιλάει, νά διαβάξει και νά γράφει τήν άγγλική γλώσσα. Τό ίδιο έκανε και στην κόρη του πού ήξερε νά μιλάει, μά όχι και νά διαβάξει και νά γράφει τή γλώσσα της.

Ό έξερευνητής γάμισε άκόμα τή κεφαλή τού μικρού Ταμπόρ και μ' ένα σωρό άλλες άκόμα γνώσεις τού πολιτισμένου κόσμου. Αύτός ο ίδιος είχε διαβάσει και τά παράξενα γράμματα πούταν σκαλισμένα στό μενταγιόν, πού κρέμεται πάντα στό στήθος τού νέου. Καί τού είπε, κυπτάζον τάς τον μέ θαυμασμό!

—Γενήθηκες Έλληνας Τάμπόρ!... Καί πρέπει νά είσαι πολύ περήφανος γι' αυτό! Είσαι τή παιδί μιας χώρας πού δγάζει μεγάλους ήρωες!...

Έτσι πέρασαν δυό ολόκληρα χρόνια κι' ο Μπαίκερ πού στό μεταξύ είχε τελειώσει τής έξερευνήσεις του, έτοιμαζόταν, μέ λύπη του, νά έγκαταλείψει τή ζούγκλα και νά ξαναγυρίσει μέ τήν όκταχρονη κόρη του στην μακρινή Άμερική. Όμως ή Ζολάν είχε πιά άγαπήσει πολύ και τόν Ταμπόρ και τή ζούγκλα, και παρακαλούσε τόν πατέρα της νά μείνουν γιά πάντα εκεί.

Και νά πού ή παιδική αυτή επιθυμία της ήταν γραφτό νά εκπληρωθή κατά τόν πιδό άπαισιο τρόπο. Μία νύχτα ο άμερικανός, γυρίζοντας στην σπηλιά τους, δέχτηκε τήν επίθεση ενός φοβερού θηρίου. Ήταν μία μεγαλόσωμη άγριε μένη άρκούδα πού στό δεξί

ποδόχειρό της κρατούσε ένα κοντόχωντρο κλαδί δέντρου.

‘Ο Μπαίκερ έκανε νά τραβήξη τὸ μεγάλο πιστόλι του, μὰ ἡ ἀκούδα τὸν πρόφτασε καὶ ἀνεβασκατέβασε μ’ ὀρμη τὸ ρὸ παλὸ της σπὸ κεφάλι του.

.....

‘Ο Ταμπὸρ καὶ ὁ Μπουτάτα ἔθαψαν κρυφὰ τὸν ἄμοιρο ἔξερευνητή. ‘Ο πρῶτος κληρονόμησε τὰ βιβλία του καὶ ὁ δεύτερος τὴ ζώνη μὲ τὸ μεγάλον πιστόλι του.

Στὴ μικρὴ Ζολάν εἶπαν ψέματα: Πῶς ὁ πατέρας της ἀποφάσισε νὰ φύγῃ μονάχος του γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. Καὶ πῶς θὰ ξαναγύριζε νὰ τὴν πάρῃ, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

‘Η λύπη τῆς ὁμορφῆς παιδούλας γιὰ τὴ σπέρησι τοῦ πατέρα της ἐσθῆσε γρήγορα μπροστὰ στὴ χαρὰ πῶς θὰ βρισκόταν, γιὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμα, κοντὰ στὸν Ταμπὸρ, τὸν ἀγαπημένο καὶ ἀχώριστο σύντροφο τῶν παιχνιδιῶν της. Κι’ ὁ χαμένος πατέρας ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ, νὰ ξεχνιέται... Μόνο, καμμιά φορά, σὰν μιλοῦσε γι’ αὐτὸν ἡ ἀθῶα Ζολάν, ἔλεγε:

—“Ὅταν μεγαλώσουμε, Ταμπὸρ, θέλω νὰ πάμε στὴ μακρινὴ Ἀμερικὴ νὰ δροῦμε τὸν πατέρα μου...

—Ναί, Ζολάν...

—Καὶ νὰ τοῦ ποῦμε πῶς ἐμεῖς οἱ δυὸ θέλουμε νὰ ζήσου με γιὰ πάντα μαζί!

—Μὰ καὶ τώρα ζοῦμε μαζί...

—“Ὅχι ἔτσι... Πῶς νὰ στὸ πῶ: Νὰ μὴ χωρίσουμε ποτέ! Κατόλαδες, Ταμπὸρ;

—Ναί, Ζολάν...

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν... Τὸ ξανθὸ κορίτσι μεγάλωνε σὰν τὰ ξωτικά λουλούδια τῆς ζούγκλας. ‘Ο Ταμπὸρ γινόταν σιγὰ - σιγὰ, ἕνα γεροδεμένο κι’ ἀτρόμητο παλληκάρι πού, διοιβάζοντας τὰ βιβλία τοῦ ἐξερευνητοῦ, εἶχε μάθει χίλια-δυὸ μυστικά τοῦ μακρινοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Καὶ ὁ Μπουτάτα, πού ὅσο μεγάλωνε τόσο γινόταν πιὸ κοινός, πιὸ δειλὸς καὶ πιὸ χεροδύναμος, ἦταν πραγματικὴ ἀπόλαυσι νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς στὴ ζούγκλα ζωσμένο τὸ μεγάλο πιστόλι, νὰ καίμαρῶνῃ...σὰν γύφτικο σκεπάρνι, πού λένε.

“Ὅσο γιὰ τὴ σκοποβολὴ του, μὴν τὰ ρωτᾶτε!... Ἄλλοι μονοὶ σ’ ἐκείνους πού θὰ βρίσκονταν κοντὰ του σὰν ἔκανε νὰ πυροβολήσῃ! Σημάδευε τὸ βορρὰ καὶ χτυποῦσε τὸ νότο! Πυροβολοῦσε τὴν ἀνατολὴ καὶ τραυμάτιζε τὴ δύσι!

“Ἔτσι ὁ Ταμπὸρ — ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἐξερευνητοῦ — μένει ὁ μοναδικὸς προστάτης τῆς Ζολάν. Καὶ μὲ μεγάλους κόπους καὶ κινδύνους καταφέρει νὰ τὴ μεγαλώσῃ, ὥς σήμερὰ πού ἐκείνη εἶναι δώδεκα χρονῶν κι’ αὐτὸς δεκάξη(\*).

(1) Οἱ περιπέτειες τοῦ Ταμπὸρ στὸ διάστημα αὐτό, θὰ κυκλοφορήσουν μελλοντικὰ σ’ ἕνα μεγάλο χωριστὸ βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Ταμπὸρ καὶ Ζολάν».

# ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΖΟΧΡΑΝ

**Κ**ΑΙ ΤΩΡΑ, αφού ρίξαμε μιὰ γοργή ματιά στο παρελθόν, ας ξαναγυρίσουμε στην κατασκήνωσι.

“Όπως θυμόσαστε, είχαμε δὴ τὴ Ζολάν νὰ παρατάῃ τὸ δεμένο σύντροφό της καὶ νὰ σκαρφαλώνη στὰ κλαδιά τοῦ μεγάλου δέντρου. Ταυτόχρονα σχεδόν, ὁ λευκὸς κυνηγὸς φτάνει κοντὰ στὸ μικρὸ Ταρζάν κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸν πυροβολήσῃ στὸ κεφάλι.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, κάποιος ἀπὸ τοὺς μαύρους, πλησιάζει τὸν κακούργο καὶ κάτι τοῦ λέει στ' αὐτή.

“Ὁ Καρόζο κοπεβάζει ἀμέσως τὸ πόδι του ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ, βάζει τὸ πι στολί στὴ θήκη καὶ μουρμουρίζει συλλογισμένως:

—Δίκηο ἔχεις, Μπέν... Δὲν πρέπει νὰ τὸν σκοτώσω ἀκόμα... Θὰ τὸν βασανίσουμε πρῶτα νὰ μᾶς πῇ ποῦ βρίσκεται ὁ μεγάλος ἄσπρος Ἐλέφαντας μετὰ τοὺς μαύρους χαυλιόδοντες.

“Ὁ Ταμπὸρ χαμογελάει:

—Ναί, Καρόζο: Τὰ μαύρα δόντια τοῦ ἄσπρου Ἐλέφαντα εἶναι χοντρά σὰν κορμοὶ δέντρων! Κι' ὅπως ἔχω ἀκούσει ἀξίζουν πολλές χιλιάδες λίρες τὸ καθένα...

“Ὁ κυνηγὸς τὸν κυττάζει δύσπιστα:

—Καὶ ξέρεις ποῦ βρίσκειται αὐτὸ τὸ ζῶο;

—Βέβαια ξέρω.

—Ποῦ;

—Ἐκεῖ ποῦ ...βόσκει.

“Ὁ Καρόζο δίνει μιὰ τρομαρὴ κλωτσιὰ στὰ πλευρὰ τοῦ Ταμπὸρ.

“Ὅποιος ἄλλος νὰ ἦταν θὰ εἶχε μείνει νεκρός. Μὰ τὸ κορμὶ καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ παιδιοῦ τῆς Ζούγκλας εἶναι λαστιχένια. Ἡ σκληρὴ ζωὴ καὶ οἱ συνεχεῖς ἀγῶνες μὲ θερὰ καὶ ἀνθρώπους, τοῦ ἔχουν δώσει ὑπεράνθρωπη ἀντοχή.

“Ἐνα βαρὺ μονάχα καὶ πονεμένο δογγητὸ βγαίνει ἀπὸ τὰ στήθια του καὶ λίγο κόκκινο ἀ'μα ξεπηδάει γρήγορα στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του. “Ὑστερῶς, ρίχνοντας μιὰ περήφανη ματιά στὸν λευκὸ κακούργο, ψιθυρίζει βραχνά:

—Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ σὲ ὀδηγήσω στὸν ἄσπρο Ἐλέφαντα: μὲ τὰ μαύρα δόντια...

Τὰ μάτια τοῦ Καρόζο λάμπουν ἀπὸ ἀγρία χαρὰ, ἐνῶ ὁ Ταμπὸρ χαμηλώνοντας ἀργὰ τὰ βλέφαρά του, μένει λιπόθυμος.

“Ὁ κυνηγὸς διατάζει ἀνήσυχος τοὺς μαύρους του.

—Πηγαίνετε τὸν γρήγορα στὴ σκηνή μου καὶ κάντε του τὰ γιατροσόφια σας... Δὲν πρέπει νὰ «τὰ τινάξη» πρὶν μᾶς πῇ σπὸν ἄσπρο Ἐλέφαντα... Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, μὴ τὸν λύσετε. Θὰ κάνῃ φτερά καὶ θὰ πετάξῃ!...

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας, κρυμμένο πάνω στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, τὰ βλέπει καὶ τὰ ἀκούει ὅλα. Ἔτσι σὲ λίγο φτάνει ἀλσφιασμένη στὴν κρυφὴ σπηλιὰ καὶ βρίσκει τὸν Μπουτάτα πού, βλέποντάς τη μονάχη, τὴ ρωτᾷ ἀνήσυχος:



—'Ο Ταμπόρ; Μπας και τὸν ἔφαγε τὸ Πράσινο θεριό;!

Ἡ Ζολάν τοῦ λέει γρήγορα ὅσα εἶχαν συμβῇ, ἀρπάζει τὴ φίφη στὴν ἀγκαλιά της καὶ πηδάει σβέλτη στὸν ὦμο του:

—Γρήγορα, Τσουλούφη! Πάμε στὸ μάγο Ζοχράν.

Ἄλλοι... ὁ σκελετωμένος τυφλὸς γέροντας ἀναγνωρίζει τὴ Ζολάν ἀπὸ τὴ φωνή της:

—Λέγε, Κορίτσι τῆς Ζούγκλας... Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

Ἡ Μάγος τὴν ἀκούει καὶ μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος: Ὑστερα ἀπλώνει τὰ κοκκαλιά ρικὰ χέρια του, σκαλίζει κόπτι παράξενα μαγικά σύνεργα καὶ ξεχωρίζει ἓνα μικρὸ πηλῖνο βαζάκι:

—Πάρτο, κόρη μου... Ὕμα θ' ἀλείψης τὸ κορμί σου μ' αὐτὸ τὸ φίλτρο, μπορεῖς νὰ μῆγς ἄφοβα στὴ σκηνὴ τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ καὶ νὰ σώσης τὸ σύντροφό σου... Ἡ μυρωδιά σου θὰ ναρκώσει καὶ θὰ ρίχνει σὲ λήθαργο ὅσους σὲ πλησιάζουν. Ὁ Μπουτάτα τὸν ρωτᾷ περὶ τούτου:

—Ναρκώνει καὶ τίς ...σαῦρες, ἀφέντη Μάγο;

Ἡ Ζοχράν δίνει τώρα καὶ κατὰ κίτρινα φύλλα στὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας:

—Πάρε κι' αὐτά... Ὅποιοις τὰ μυρίση δὲν ναρκώνεται ἀπὸ τὸ φίλτρο-μου. Κι' ἂν ἔχη πῆσει σὲ λήθαργο, μόλις ζυγώσης στὰ ρουθούνα του, συνέρχεται καὶ ἐγυπνᾷ... Πρόσεξε μόνο νὰ τὰ μυρίσης πρώτη ἐσύ. Γιατί ἐσύ πρώτη θ' ἀνοίξης τὸ βαζάκι γιὰ ν' ἀλείψης

τὸ κορμί σου.

Ἡ Ζολάν εὐχαριστεῖ τὸ Μάγο καὶ ξαναπηδάει σβέλτη μὲ τὴ σκυλίτσα της στὸν ὦμο τοῦ Μπουτάτα:

—Γρήγορα, Τσουλούφακο μου! Τρέξε στὴν κατασκήνωσι τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ!

Ὁ μαῦρος Ἡρακλῆς ξεκινᾷ βαρετά:

—Οὐφφ... Πάλι ἀπὸ τὸ «Πράσινο θεριό» θὰ περάσου με; Μπά, σὲ καλὸ σου!

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας σπηρουνίζει τὸ στῆθος του μὲ τίς φτέρνες τῶν γυμνῶν ποδαριῶν του.

—Γρήγορα, Μπουτάτα! Πρέπει νὰ προλάβουμε ζωνταὺν τὸν Ταμπόρ... Ἄν πεθάνει, θὰ σκοτωθῶ ἀμέσως κι' ἐγώ...

Ὁ μαῦρος ἀγαπάει ἀφάνταστα τὰ δυὸ λευκὰ παιδιὰ. Ἡ σκέψι πὼς μπορεῖ νὰ τὰ χάσει, δίνει φτερά στὰ πόδια του. Κι' ἀρχίζει ἀμέσως νὰ κολλᾷ ζῆσαν ἀφηνιασμένο ἄλογο στὰ στενὰ καὶ δύσβατα μονοπάτια τοῦ ἄγριου δάσους.

## ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

**Α**ΛΛΟΙΜΟΝΟ ὁμως!... Ὁ κακὸς δαίμονας τῆς Ζούγκλας δὲν ἀφήνει νὰ φθάσει τόσο γρήγορα ἡ Ζολάν κοντὰ στὸν Ταμπόρ ποὺ κινδυνεύει.

Ξαφνικά, καὶ καθὼς ὁ Μπουτάτα τρέχει σὰν σίφουνας, οἱ μεγάλαις γυμνῆς πατούσες του σκοντάφτουν σὲ κάτι μαλακό. Καὶ σωριάζεται φαρδύς - πλάς τὸς κάτω, φωνάζοντας:

—'Αφέντη Θεέ, σώσε μεε!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι τινάζεται ἀπὸ τοὺς ὤμους του καὶ πέφτει λίγο πρὶν πέρα, χωρὶς νὰ παρατήρησιν ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά της τὴ σκυλίτσα. Πρὶν ὅμως προλάβῃ νὰ σηκωθῇ, ἀντικρύζει πάνω της μιὰ τεράστια ὄρθη ἀρκούδα, ν' ἀπλώνῃ ἀγριεμένη τὰ μπροστινὰ πόδια της γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ. Ἡ μικροσκοπικὴ Φίφη τὴ γαυγίζει θαρθελάς, ἐνῶ ἡ τρομοκρατημένη Ζολάν βγάζει σπαρακτικὰ ξεφωνητά:

—Σώσε μας, Τσουλουφάκο μου!... Ἡ μεγάλη ἀρκούδα θὰ μᾶς πάρῃ!

Μὰ καὶ ὁ ἄμοιρος Μπουτάτα δὲν βρίσκεται σὲ καλύτερη θέση ἀπ' αὐτὴν: Τὰ πόδια του εἶχαν σκοντάψει στὸ κορμὶ ἐνῶς τεράστιου φιδιοῦ, ποῦ ἔχει τυλιχτῇ τώρα καὶ σφίγγεται πάνω του.

Τὸ κωμικὸ τσουλούφι τοῦ ὀράπη ἀνατριχιάζει ἀπὸ φρίκη καὶ ἀγωνία. Ὅχι τόσο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, μὰ γιὰ τὸ κορίτσι ποῦ κινδυνεύει ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρκούδα. Καὶ τῆς φωνάζει:

—Πιάσε της τὴν κουβέντα καὶ ἔφτασας!...

Κάνει ἀμέσως μιὰ υπεράνθρωπη κίνησι καὶ λευτερώνει, ἀπὸ τίς κουλοῦρες τοῦ φιδιοῦ, τὰ δυὸ τοῦ χέρια. Μὲ τίς τεράστιες τώρα παλάμες του ἀρπάζει τὸ φίδι ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸ σφίγγει. Οἱ φοβεροὶ μῶνες τῶν μπράτσων του φουσκώνουν σὰν ἑτοιμοὶ νὰ διαρραγοῦν.

Καὶ νά: Τὸ ἔρπετό ἀνοίγει

τὸ ἀπαίσιο στόμα του καὶ βγάζει βραχνὸ πνιγμένον σφύριγμα. Ὑστερὰ ὁ Μπουτάτα νοιώθει τὸ σφίξιμο στὸ κορμὶ του νὰ χαλαρώνῃ σιγὰ - σιγὰ. Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ φίδι εἶναι νεκρό.

Ὁ μαῦρος μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμι τὸ τινάζει γρήγορα ἀπὸ πάνω του καὶ μ' ἓνα πήδημα φτάνει κοντὰ στὴ μεγάλῳ σωμὴ μαῦρῃ ἀρκούδα.

Τὸ ἔξυπνο θηρίο δὲν εἶχε ἀκόμα ἀρπάξῃ τὴ Ζολάν. Εἶχε ἀφαιρεθῇ παρακολουθώντας τὴν τρομακτικὴ πάλῃ του ἀράπη μὲ τὸ τεράστιο φίδι.

Ὁ Μπουτάτα προτάσσει τώρα μὲ θάρρος τὰ πλατεῖα τοιχωτὰ του στῆθειά στὴ γιγαντώσῳ ἀρκούδα. Καί, γιὰ νὰ τὴν τρομοκρατήσῃ νὰ φύγῃ, τῆς λέει ἀπότομα, δείχνοντας μὲ τὸ χερί του τὸ χορταριασμένον χῶμα:

—Ἕνα μολυντήρι!... Θὰ σὲ φάῃ, ἀφέντη ἀρκούδα!

Τὸ τρομερὸ θηρίο τὸν κυττάζει γιὰ λίγο μὲ φοβισμένον βλέμμα. Θυμάται ποῦ πρὶν ἀπὸ λίγο τὸν εἶδε νὰ πνίγῃ μὲ τὰ χέρια του τὸ μεγάλο φίδι. Καί, δίνοντας τόπο στὴν ὀργή, γυρίζει νὰ φύγῃ.

Ἡ Ζολάν, ποῦ στὸ μεταξύ ἔχει σηκωθῇ, τραβάει τὸν ὀράπη:

—Πᾶμε, Τσουλούφη μου...

Ὁ κουτὸς Μπουτάτα παίνει γυρίζει:

—Βλέπεις, ἀφέντη Ζολάν; Μόλις ἄκουσε «μολυντήρι» τῆς πηγὲς «νά!»

Τὸ κορίτσι τὸν ξανατραβάει φοβισμένο:

—Πάμε, σου λέω... Πάμε τώρα που φεύγει η άρκουδα. Ο Μπουτάτα τη σπρώχνει ελαφρά:

—Μπά, σέ καλόσο σου!... Άσε νά τής δώσω πρώτα καναδυό σφαλιάρες!...

Καί μ' ένα πήδημα φτάνει μπροστά στο ὄρθιο θηρίο καί τὸ χαστουκίζει.

Ἡ άρκουδα ξαφνιάζεται καί νομίζει πῶς ὁ άράπηρ ἦρθε νά πνίξη κι' αὐτὴν σάν τὸ φίδι. Κι' άνοίγοντας τὸ τεράστιο στόμα τῆς σ' ἓναν άγριο κι' άπάισιο βρυχηθμό, χύνεται πάλιν τοῦ νά τὸν κατασπαράξει.

Ὁ δειλὸς Μπουτάτα, ποὺ δὲν περίμενε τέτοια ὑποδοχή, τὰ χάνει στὴν ἀρχή. Γρήγορα ὅμως ὁ κίνδυνος ξυπνάει τὴν δύναμὶ τοῦ. Άγκαλιάζει καί αὐτὸς τὸ μανιασμένο θηρίο καί κυλιώνται κάτω σὲ μιὰ φοβερὴ καί θανάσιμη μονομαχία.

Ἡ μικρὴ Ζολάν βάζει τὰ κλάματα:

—Βλέπεις, κουτοτσουλούφι, τί ἔπαθες; Ἐγὼ σοῦ τῶ-  
λεγα νά φύγοιμεε!... Άμα γυρίση ὁ πατέρας μου θά τοῦ πῶ νά σοῦ πάρῃ τὸ πιστόλι!

Ποιὸς τὴν ἀκούει ὅμως. Τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ θηρίου καί τὰ μουγγρητὰ τοῦ μαύρου σκεπάζουν τὰ κλάματα καί τὶς φωνές τῆς. Ἡ γιγαντόσωμη άρκουδα ζητάει νά σχίσῃ μὲ νύχια καί δόντια τὸ Μπουτάτα. Ἐκεῖνος δοκιμῶζει νά τὴν πνίξη. Μά κι' οἱ δυὸ μαζί άπέσαντες παλάμες τοῦ δὲν φτάνουν οὔτε ν' άγκαλιάσουν, καλὰ καλὰ, τὸ χοντρὸ λαϊμό τῆς.

Ἡ Ζολάν βλέπει πῶς ἡ άρκουδα εἶναι πρὶο μεγαλόσωμη καί πρὶο δυνατὴ ἀπὸ τὸν Μπουτάτα. Καταλαβαίνει πῶς γρήγορα τὸ μαῦρο θηρίο θά σπαράξῃ τὸν κουτὸ φίλο τῆς. Θέλει νά τὸν βοηθήσῃ, μὰ δὲν ξέρει τί νά κάνῃ. Τὸ μυαλό τῆς ἔχει θαλώσει!... Καί σὲ μιὰ στιγμή, πορατώντας κάτω τὴ μικροσκοπικὴ σκυλίτσα τῆς δείχνει τὴ γιγαντόσωμη άρκουδα:

—Ἐπάνω τῆς, Φίφη!... Φά τῆς, Φίφη!...

Καί νά: Ἡ μαύρη σκυλίτσα δείχεται κι' αὐτὴ τὴ φορὰ «άτρόμητο μικρόδιο» ὅπως τὴ λέει ὁ Τσιμπτόρ. Χωρὶς νά λογαριάζει τίποτα, χύνεται πάνω στὴν φοβερὴ άρκουδα, σκαρφαλώνει σάν ποντίκι πάνω στὸ κεφάλι τῆς, τῆς κόβει ἓνα κομματάκι αὐτὴ καί ξαναγυρίζοντας τὸ φέρνει καί τ' άφήνει μπροστά στὰ πόδια τῆς κυρῆς τῆς. Ἀμέσως ξαναφεύγει, ξανασκαρφαλώνει στὸ κεφάλι τῆς άρκουδας, τῆς κόβει ἓνα κομματάκι μαλακὸ ρουθόφι καί τ' άφήνει κι' αὐτὸ στὰ πόδια τῆς Ζολάν.

Ἡ μικρὴ παιδούλα ἐνθουσιάζεται:

—Μπρόβο, Φίφη! Σιγὰ - σιγὰ νά μοῦ τὴ φέρῃς ὅλη τὴν άρκουδα ἐδῶ...

Ὅμως οἱ δαγκωματιές τῆς σκυλίτσας ἐξαγριώνουν ἀφάνταστα τὸ θηρίο. Καί, φυσικὰ, ἡ λύσσα κι' ἡ μανία τοῦ ξεσπάει στὸ Μπουτάτα. Ὁ ἄμοιρος καταλαβαίνει πῶς ἔχουν φτάσει οἱ τελευταῖες τοῦ στιγμῆς. Φωνάζει στὴ Ζολάν:



‘Η φοβερή Άρκούδα κάνει ν’ άρπάξη τή Ζολάν.

—“Αμα πεθάνω νά με θάψετε με τή «μπιστόλα» μου μαζί!...Και τή σπάχτη μου νά τή φυλάξετε σ’ Ένα βαζάκι...

Τό κορίτσι άκούει τήν τελευταία λέξη του και τά μάτια του λάμπουν παράξενα. Βγάζει με διασύνη τά κίτρινα φύλλα του Μάγου και τά μυρίζει. Άμέσως τά βάζει και στά ρουθούνια τής Φίφης, πού μόλις έχει κουβαλήσει ένα μικρό δόχτυλο από τά πισινά ποδάρια τής άρκούδας. “Υστερα άνοίγει τό μικρό πήλινο βαζάκι κι’ αλείφει με τό μαγικό φίλτρο τό κορμί της.

Σίγουρη τώρα, προχωρεί λίγα βήματα και φτάνει κοντά στην άρκούδα. Είναι ακριδώς η στιγμή πού τό θεριό έχει καταφέρει ν’ άρπάξει στά φοβρά σαγόνια του τό λαιμό του Μπουτάτα.

Και τό θαύμα γίνεται άμέσως. Η μανιασμένη άρκούδα κι’ ό έτοιμοθάνατος μαύρος — πού σφαδάζει ούρλιαζοντας καθώς νοιώθει τά δόντια της νά μπήγουν στο λαιμό του — παραιλύουν. Η θανάσιμη μονομαχία σταματάει κι’ η μυρωδιά του φίλτρου κάνει τους αντίπαλους νά πέσουν σέ βαρύ λήθαργο.

Η Φίφη δαγκώνει τώρα και παίρνει άνενόχλητη τά μεζεδάκια της από τ’ άπέραντο κι’ άκίνητο κορμί του άναίσθητου θεριού.

Τρελλή απο χαρά η Ζολάν φέρνει τά κίτρινα φύλλα της στά ρουθούνια του Μπουτάτα πού, ύπναράς καθώς είναι, έχει άρχίσει κιόλας νά ροχαλίζει μακάρια στην άγκαλιά τής άρκούδας.

—Ξύπνα, Τσουλουφάκο μου

ξύπνααα!...

Ό μαύρος ‘Ηρακλής, με τό κορμί καταιματωμένο, συνέρχεται, άνασηκώνεται και χασμουριέται νυσταγμένο. “Υστερα περνώντας για νεκρή τήν άναίσθητη άρκούδα, δικαιολογείται στό κορίτσι:

—Με συμπαθάς, άφέντη Ζολάν... Μόλις τή σκότωσα, θά μέ πήρε ό ύπνος!...

### ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

**Η** ΖΟΛΑΝ όμως δέν έχει καιρό για χασιμο και τραβάει τό Μπουτάτα νά σηκωθεί.

—Πάμε τώρα νά φύγουμε. Ό Ταμπόρ κινδυνεύει. Έτσι σέ λίγο, κρατώντας άγκαλιά τή σκυλίτσα της και θρονιασμένη στον ώμο του άράπη, συνεχίζουν τό δρόμο τους για τήν κατασκήνωσι του λευκού κυνηγού.

Ό ήλιος έχει φτάσει πιά στη μέση τ’ ουρανού. Η μεσημεριάτικη ζέστη είναι άφόρητη! Τά ποτάμια του ιδρώτα πού χύνει ό έμορφος μαύρος, έχουν ξεπλύνει πιά τά αίματα του πονεμένου και κουρασμένου κορμιού του.

Τή στιγμή αúτē περνάνε κάτω απ’ ένα δέντρο πού σκιάζει μια μικρή κατοπράσινη πηγή. Ό Μπουτάτα σταματάει άπότομα κι’ άφουγκράζεται άνήσυχος...

Η διαστική Ζολάν, νομίζοντας πώς θά καθυστερήσει πίνοντας νερό, τήν παίρνει άμέσως ό πόνος για τήν ...υγεία του.

—Είσαι ιδρωμένος, Μπουτόπα!... Δέν κάνει νά πιής τώρα...

Μά δέν προφθαίνει νά τελει

ωση τὰ λόγια της. Ταυτόχρονα σχεδόν, φοβερά μουγγρητά θηρίων ακούγονται νὰ πλησιάζουν...

Τὸ κορίτσι καταλαβαίνει τώρα γιατί ὁ μαῦρος σύντροφός της εἶχε σταματήσει κι' ἀφουγκραζόταν. "Ἐτσι, πετιέται ἀμέσως ὀρθή στὸν ὦμο τοῦ Μπουτάτα, ἀρπάζεται ἀπὸ κάποιο χοιμηλὸ κλαδί καὶ κρατώντας πάντα στὴν ἀγκαλιά της τὴ Φίφη, σκαρφαλώνει σὰν ἀγριόγατα στὸ δέντρο τῆς πηγῆς.

Τὸ ἴδιο κάνει ἀμέσως κι' ὁ Μπουτάτα. Ὁ φόβος δίνει στὸ κουρασμένο του κορμὶ τέτοιαι σβελτάδα ποὺ γρήγορα σκαρφαλώνει κι' αὐτὸς πλαϊὶ της.

Μόλις ἔχουν προλάβει... Σὲ λίγες στιγμὲς ἓνα μεγάλο κοπάδι διψασμένοι ρινόκεροι φτάνουν τρέχοντας στὴν πηγὴ. Σπρώχνονται καὶ κουτουλιώνται ποῖος νὰ πρωτοπιῇ νερὸ ἀπὸ τὴ στενὴχωρὴ γούρνα της

Ὁ Μπουτάτα τοὺς κυττάζει ψηλὰ ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ μур-μουρίζει:

— Ἐτσι ποὺ κάνουνε, κανέννας τοὺς δὲν θὰ μπορέσει νὰ ξεδιψάσει.

Ἡ Ζολὰν χοιμογελάει.

— Τί λές, Τσουλούφη, δὲν κατεβαίνεις νὰ τοὺς βάλης στὴν οὐρά!

Ξαφνικά κι' ἄλλες φωνὲς θηρίων ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Αὐτὴ τὴ φορά εἶναι μιὰ ἀγέλη ἀπὸ μαῦρους πεινασμένους πάνθηρες. Ἐχουν περικυκλώσει τοὺς ρινόκερους καὶ τοὺς κάνουν ἐπίθεσι ἀπὸ κάθε κατεύθυνσι.

Οἱ ρινόκεροι παρατάνε τὸ νερὸ καὶ τοὺς καυγάδες τοὺς καὶ προτείνουν ἀγριεμένοι τὰ τρομερὰ κέρατα τῆς μύτης τους. Ὅμως οἱ πάνθηρες δὲν κάνουν ἐπίθεσι κατὰ μέτωπο. Ξέρουν καλὰ πῶς τὰ κέρατα τῶν ἀντιπάλων τοὺς δὲν χορατεύουν. Καὶ βάζουν μπροστὰ τὴν πονηριά τῆς ράτσας τους. Χωρίζονται γρήγορα σὲ ζευγάρια. Ὁ ἓνας πάνθηρας ἀπασχολεῖ τὸ ρινόκερο ἀπὸ μπροστά. Ὁ ἄλλος πηδάει ἀπὸ πίσω στὴ ράχη του, ἀγκαλιάζει μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια του τὸ λαιμὸ του καὶ γέρνοντας πρὸς τὰ κάτω, τοῦ δαγκώνει μὲ λύσσα καὶ τοῦ κοβεῖ τὴν καρωτίδα. Ἐτσι τὸ τεράστιο ζῶο πέφτει ἀμέσως κάτω σὰν σφαγμένο.

Ἡ Ζολὰν κι' ὁ Μπουτάτα παρακολουθοῦν ἀπὸ ψηλὰ μὲ φρίκη τὸ μακελιὸ ποὺ γίνεται κάτω. Τὸ κορίτσι ὅμως σὺλλο γιέται τὸν Τοιμπόρ. Θέλει νὰ φτάσουν στὴν κατοικίῳσιν πρὶν τὸν σκοτώσῃ ὁ κακοῦργος κυνηγός. Πῶς ὅμως; Τὸ δέντρο ποὺ δρίσκονται σκαρφαλωμένοι, εἶναι μοναχικό. Δὲν βρίσκεται κανένα ἄλλο καντὰ γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί. Ἄν πάλι τολμήσουν νὰ κατέβουν, οἱ πάνθηρες κι' οἱ ρινόκεροι θὰ τοὺς σπαράξουν.

Ἀγανακτισμένη μὲ τὴν τύχη της ἡ μικρὴ κόρη, ρωτᾷ μ' ἀπόγνωσι τὸ σύντροφό της.

— Τί θὰ γίνῃ τώρα, Μπουτότα; Ἐτσι θὰ καθόμαστε καὶ θὰ χαζεύουμε; Τὰ θηρία μπορεῖ νὰ μὴ τελειώσουν



νε ποτέ!...

‘Ο άνόητος μαύρος μουρμουρίζει:

— Τέ νά σοῦ κάνω, άφέντη Κορίτσι... Έπρεπε νά μουν... μολυντήρι! Νά κατέβω κάτω καί νά τά πάρω στό κυνήγι!

Ξαφνικά όμως, τά θηριά σταματοῦν τά οὐρλιαχτά καί τ’ άλληλοφάγωμά τους. Σάν κόπσας κοινός κίβυνος νά τά μόνιασε ξαφνικά, ύποχωροῦν άργά, κυττάζοντας κάτι μέ τρόμο καί μέ σηκωμένα τά κεφάλια τους. Τόν ἴδιο τρόμο, ταυτόχρονα μέ τά θηρία, δείχνει κι’ ἡ Φίφη. Σφίγγεται στήν άγκαλιά τῆς Ζολάν καί κυττάζει κι’ αὐτή πρὸς τήν ἴδια κατεύθυνσι. Τό κορίτσι ψιθυρίζει χαμένα:

— Κάτι βλέπουν τά ζώα, Μπουτάτα!... Έγώ δέν βλέπω τίποτα όμως...

‘Ο μαύρος άφουγκράζεται γιά λίγο:

— Οὐτ’ έγώ... Μά άκούω κάτι...

‘Η Ζολάν συμφωνεῖ:

— Ναι... Τώρα άκούω κι’ έγώ... Κάτι σάν βαρειές άνθρωπινες πατημασιές πού πλησιάζουνε...

Κι’ έξηγεῖ στό Μπουτάτα:

— Έτσι καί τὸ πρῶτὶ πού παρακολουθοῦσα τ’ άχνάρια τῶν τεράστιων πεδσαριῶν. ‘Η Φίφη μου κάτι εἶδε πάλι κι’ έξαφανίστηκε τρομαγμένη... Πρέπει νά τήν κρατάω γερά μὴ μου ξαναφύγει...

Τά βαρειά βήματα άκούγονται πολὺ κοντά τώρα. Όσοι ρινόκεροι έχουν άπο-

μείνει ζωντανοί, τρέχουν νά σωθοῦν μουγγρίζοντας φοβισμένα, ἐνῶ οἱ πάνθηρες μέ τις μουσοῦδες τους κόκκινες ἀπὸ τά αίματα, σκαρφαλώνουν μέ διάσι στο ἴδιο δέντρο τῆς πηγῆς.

‘Η Ζολάν κι’ ὁ Μπουτάτα καταλαβαίνουν πῶς εἶναι χαμένοι. Οἱ πρῶτοι πάνθηρες πού τοὺς εἶδαν, σκαρφαλώνουν γρήγορα πρὸς τά κλαδιά πού βρίσκονται.

Όμως τὸ φίλτρο τοῦ Μάγου κάνει κι’ αὐτὴ τῇ φορὰ τὸ θαῦμα του: Μόλις τὰ μαύρα θηριά πλησιάζουν τῇ Ζολάν, ναρκώνονται, γλυστροῦν σπ’ τά κλαδιά καί πέφτουν δορειά κι’ ἀναίσθητα στή γῆ.

‘Ο Μπουτάτα βλέπει κάτω τῇ μικρῇ φυσικῇ γούρνα τῆς πηγῆς νά άδειάζει ξαφνικά, σάν κάποιος νά ρούφηξε μονομιᾶς ὅλο τὸ νερό τῆς.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἄλλοι δυὸ ναρκωμένοι πάνθηρες γκρεμίζονται ἀπὸ τὸ δέντρο. ‘Η Ζολάν προσέχει πῶς τά θηριά δέν πέφτουν ὁμέσως κάτω στό χῶμα, μά κτυπᾶνε πρῶτα, σ’ ἓνα άόρατο ἐμπόδιο πού θοῖσκεται πάνω ἀπὸ τὴν πηγὴ. Κι’ ἀπὸ κεῖ τινάζονται κάτω...

Φαίνεται ὅμως πῶς τὸ άόρατο αὐτὸ ἐμπόδιο θίμωνσε γιά τὴν ἐνόχλησι πού τοῦγινε. Γιατί, σχεδόν ὁμέσως, τὸ μεγάλο δέντρο άρχίζει νά τραντάζεται δυνατά, νά ξεριζώνεται καί νά τινάζεται ὁλόκληρο πέρα, μαζὶ

μέ τους ανθρώπους και τὰ θερία που βρίσκονται πάνω του.

Οί πάνθηρες, οὐρλιάζοντας απεγνωσμένα, τὸ βάζουν στὰ πόδια κι' ἐξαφανίζονται. Ὁ Μπουτάτα που καταφέρνει νὰ μὴ χτυπήσῃ στὴν πτώσι του ἀπὸ τὸ ξεριζωμένο δέντρο, ἀρπάζει τὴν ἀναίσθητη Ζολάν που ἐξακολουθεῖ νὰ σφίγγῃ στὴν ἀγκαλιά τὴ σκυλίτσα της, καί, τρέχοντας σὰν τρελλός, κρύβεται σὲ μιὰ μικρὴ σπηλιά που βρέθηκε τυχαία μπροστά του.

\* \* \*

Ὅταν τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας συνέρχεται ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ κεφαλίου της, εἶναι νύχτα πιά...

— Πρέπει νὰ φύγουμε, Μπουτάτα. Νὰ πάμε ἀμέσως στὴν κατασκήνωσι.

Ὁ μαῦρος, χαϊδεύει ἀτάρραχος τὸ κωμικὸ τσουλούφι του:

— Ἄν δὲν ξημερώσῃ, δὲν βγαίνω ἔξω. Θὰ μέ φάῃ τὸ Στοίχειὸ που ξεριζώνει τὰ δέντρα...

Ἡ Ζολάν σηκώνεται θυμωμένη:

— Καλά, Τσουλούφι... Θὰ πάω μονάχη μου!

Ὁ Ἀράπης τρέχει ξοπίσω της:

— Ἐλα, ἀφέντη Ζολάν, ἀστεῖα σὸ εἶπα... Μπά, σὲ καλόσο σου!...

Καί, χαμηλώνοντας τὸν ὦμο του, χαμογελάει:

— Καβάλλια τὸ «γαῖδουράκι» σου νὰ σὲ πάῃ!

## Ο ΤΑΜΠΟΡ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

**Ε**ΙΝΑΙ μεσάνυχτα πιά δὲ τὰν ὁ Μπουτάτα κι' ἡ Ζολάν φθάνουν κοντὰ στὴν κατασκήνωσι τοῦ κακοῦ Καρόζο. Ὁ μαῦρος, πτώμα στὴν κούρασι καθὼς εἶναι ξαπλώνει στὸ γρασίδι ἀνάσκελα κι' ἀρχίζει νὰ ροχαλίξῃ σὰν πουντιασμένος ἐλέφαντας.

Τὸ κορίτσι παρατάει κάτω τὴ σκυλίτσα της καί τῆς λέει:

— Πάμε, Φιφή... Καί πρόσεξε μὴ γαυγίσῃς, γιατί θὰ σοῦ ξεριζώσω τ' αὐτί!

Κι' ἀμέσως, μὲ τὸ θάρρος τοῦ μαγικοῦ φίλτρου ποῦ χει ἀλείψει τὸ κορμί της, προχωρεῖ μπουσουλώντας στὴν κατασκήνωσι.

Οἱ μαῦροι ἔχουν ἀνάψει φωτιά καί κοιμοῦνται σὲ μικρὲς σκηνὲς γύρω της. Ἐνας φρουρὸς μονάχα ξαγρυπνᾷ, πετώντας πότε—πότε ξύλα στὴ φωτιά.

Κοντὰ στὴ φωτιά καί πλάϊ στὸ φρουρὸ βρίσκεται ἡ μεγάλῃ σκηνὴ τοῦ Ἀρχηγού. Μέσα σ' αὐτὴν κοιμάται ὁ Καρόζο καί πλάϊ του, κάτω στὸ χώμα, βρίσκεται ξύπνιος καί δεμένος χειροπόδαρα ὁ Ταμπόρ.

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας φθάνει μὲ τὰ τέσσερα καί στοιματᾷ, γιὰ λίγο, πίσω ἀπὸ τὸ νυσταγμένο φρουρό. Τὸ μεθυστικὸ ἀρώμα τοῦ φίλτρου τὸν κάνει νὰ γείρη νὰ κωμένος κάτω καί νὰ πέσῃ

γρήγορα σέ βαθύ λήθαργο.

— Καληνύχτα, του ψιθυρίζει η Ζολάν. Καί, μπερσουλώντας πάλι, φθάνει και τρυπώνει, ανάλαφρη σαν γάτα στη μεγάλη σκηνή. Η Φίφη την ακολουθεί χωρίς να δγάλη τσιμουδιά.

Το μαγικό άρωμα του κοριτσιού όμως, δεν νορκώνει μονάχα τον κοιμισμένο κυνηγό, μα και τον ξύπνιο σύντροφό της. Η Ζολάν σκύβει άμέσως στον Ταμπόρ και φέρνει στα ρουθούνια του τα κίτρινα φύλλα.

Ο μικρός Ταρζάν συνέρχεται και το κορίτσι λύνει γρήγορα τα σχοινιά που τον κρατάνε δεμένο. "Υστερα του λέει σιγά και με διάση ύσα είχαν συμβή.

Ο Ταμπόρ, όρθος τώρα, τη σπρώχνει να φύγη:

— Πήγαινε να ξυπνήσης τον Μπουτάτα. "Υστερα να πάτε να κρυφτήτε στη μεγάλη πράσινη χαράδρα. Εκεί που κάθε πρωί έρχεται να πιη νερό ο άσπρος Έλέφαντας με τα μαύρα δόντια... Έγώ θα μείνω εδώ.

Η μικρή Αμερικανίδα παραξενεύεται:

— Γιατί Ταμπόρ δεν σκοτώνεις αυτό τον κακούργο και να φύγουμε μαζί;

Ο μέος της άποκρίνεται περήφανα:

— Έμεις οι Έλληνες δεν χτυπάμε ποτέ τον έχθρό μας όταν κοιμάται και δεν μπορεί να προστατέψη τον εαυτό του.

Η Ζολάν βγάζει και του

προτείνει τα κίτρινα φύλλα:

— Τότε να τον ξυπνήσης, Ταμπόρ...

Το Παιδί της Ζούγκλας παίρνει τα μαγικά φύλλα:

— Όχι άκόμα... Θα τον ξυπνήσω τα χαράματα για να ρθούμε στην πράσινη χαράδρα.

Η Ζολάν τον κύτταξε χαμένα:

— Θα φέρης τον Καρόζο στον άσπρο Έλέφαντα;

— Δεν μπορώ να κάνω άλλως. Του έχω δώσει το λόγο μου...

Ο θυμός θολώνει το μυαλό του κοριτσιού:

— Τότε είσαι έναν άνανδρος Ταμπόρ!... Ένας προδότης!

Το όμορφο μελαχρινό παιδί τη διατάζει αύστηρά:

— Πήγαινε και κάνε όπως σου είπα... Αν το πρωί δεν βρίσκεις με το Μπουτάτα στη χαράδρα, δεν θα ξαναγυρίσω στη σπηλιά...

Η Ζολάν τον άγριοκυττάζει:

— Να μη ξαναγυρίσης, ποτέ σου!... Πάμε Φίφη...

Βγαίνει γρήγορα από τη μεγάλη σκηνή, δρασκελίζει τους κοιμισμένους μαύρους, περνάει από τη φωτιά που έχει άρχισει να σβήνη και χάνεται, έξω φρενών, στο σκοτάδι της νύχτας...

Σε λίγο φθάνει στο γρασιδί και σκουντάει με το ποδαράκι της τον κοιμισμένο Μπουτάτα:

— Ξύπνα, Τσουλούφη... Ο Ταμπόρ είπε να πάμε στη

μεγάλη πράσινη χαράδρα...  
Καί ξεσπάει σ' ατέλειω-  
τους λυγμούς.

\* \* \*

Ο μικρός Ταρζάν μένει έ-  
λεύθερος τώρα στη σκηνή  
του ναρκωμένου κυνηγού και  
κάτι σκαλίζει όλη τη νύχτα.

Όταν, πολύ πριν ξεμερώ-  
ση, ο Καρόζο άνοίγει τὰ μά-  
τια του, αντικρύζει κατάπλη-  
κτος τὸ νέο:

— Πώς; ! Έσύ έλεύθερος  
στη σκηνή μου;

Καί τραβώντας με βιάσι,  
του προτείνει τήν κάνην τού  
πιστολιού του.

Ο Ταμπόρ χαμογελάει:

— Μην άνησυχής, κυνη-  
γέ... "Αν ήθελα νά σου κά-  
νω κακό, θά τόκανα τή νύ-  
χτα πού κοιμόσουν...

— Ποιός σ' έλυσε;

— Μονάχος... Για νά ξε-  
μουδιάσω λίγο...

Ο Καρόζο τὸν ρωτάει δύ  
σπιστα:

— Καί γιατί δέν έφυγες,  
άφου μπορούσες;

— Είμαι "Ελληνας!, τ' ά-  
ποκρίθηκε τὸ περήφανο Παι-  
δί τῆς Ζούγκλας. Σου εἶχα  
ύποσχεθῆ νά σε πάω νά συ-  
ναντήσης τὸν άσπρο Έλέφαν-  
τα. Καί θά κρατήσω τὸ λό-  
γο μου...

Ο κυνηγός καγχάζει:

— Χά, χά, χά!... Τόσο  
ήλίθιοι εἴσατε λοιπὸν εἰσεῖς  
οἱ "Ελληνες;

Η γροθιά τού Ταμπόρ εἴ-  
ναι τρομακτική. Κι' αὐτή τῇ  
φορὰ μάλιστα τινάζεται μ'  
άφάνταστη όρμη καί λύσσα  
στό πρόσωπο τού ανθρώπου

πού πρόσβαλε τή φυλή του.

Ο Καρόζο δέχεται τὸν  
κεραυνὸ στό σαγόνι καί πέ-  
φτει πρὸς τὰ πίσω άνώσκε-  
λα. Σηκώνεται όμως άργά,  
φτύνει δυὸ—τρία μωπωμένα  
δόντια καί, κυττάζοντας με  
θανάσιμο μῖσος τὸ δεκαεξά-  
χρονο τραμερὸ παιδί, μουγ-  
γρίζει:

— "Αν σε σκοτώσω γι'  
αὐτὸ πούκανες, θά χάσω τὰ  
πολύτιμα μαύρα δόντια τού  
λευκοῦ Έλέφαντα. Πάμε λοι-  
πὸν καί θά λογοβριαστούμε  
άργότερα...

\* \* \*

Σε λίγες ώρες ὁ κυνηγός  
κι' οἱ μαύροι του, με οδηγὸ  
τὸν Ταμπόρ, φθάνουν καί κα-  
τεβαίνουν σὲ μιὰ βαθειὰ χα-  
ράδρα με πικνὴ κι' άγρια  
βλάστησι:

— Έδῶ θά κρυφτήτε, τοὺς  
λέει. Σὲ λίγο ὁ έλέφαντας  
θάρβῃ νά πιῇ νερό...

Όλοι άμέσως κρύβονται  
καί περιμένουν μέσα σὲ με-  
γάλα πικνὰ σκίνα. Μονά-  
χα ὁ Ταμπόρ μένει έξω άκά-  
λυπτος γιὰ νά τοὺς εἰδοποιή-  
σῃ μόλις δῇ νά πλησιάζῃ τὸ  
γιγαντώσωμο θηρίο.

Καί νά: Βαρειὰ δήματα  
καί κλαδιά πού σπάζουν στό  
πέρασμά του ακούγονται σὲ  
λίγο. Ο τεράστιος άσπρος  
Έλέφαντας με τὰ μαύρα  
δόντια, παρουσιάζεται στή  
χαράδρα... Στοιματάει ξένοια-  
στος σ' ένα καθαρό ρυάκι  
κι' άπλώνει τήν προδοσκήδα  
του γιὰ νά ρουφήξῃ δροσε-  
ρὸ νερό.

Ὁ κυνηγὸς τὸν βλέπει καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ ἄγρια χαρά. Σφυρίζει σιγὰ κι' οἱ μαύροι ξεπετάγονται ἀπὸ τὶς κρυφῶνες τους. Τελευταῖος βγαίνει κι' ἐκεῖνος κρατώντας προτεταμένο τὸ μακρὺ ἐπανοληπτικὸ τοῦ ὄπλου καὶ κάνει κάτι φοβερό: Ἀκουμπάει ἀμέσως τὴν κάννη του στὸ κεφάλι τοῦ ἄμοιρου Ταμπὸρ καὶ μουγγρίζει μὲ σαδισμό:

— Ὁ ἐλέφαντας ἤρθε...

Δὲν σὲ χρειάζομαι πιά...

Καί, πρὶν ὁ νέος προφθάσῃ νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι, τραβάει μὲ λύσσα τὴ σκανδάλη τοῦ ὄπλου...

#### ΑΔΙΚΟΣ ΧΑΜΟΣ

**Σ**ΧΕΔΟΝ ταυτόχρονα ἀκούγεται ἓνας δυνατὸς πυρεβολισμὸς καὶ τὸ πονέμο βογγητὸ τοῦ Ταμπὸρ ποὺ ἔχει δεχθῇ μιὰ σφαῖρα στὸν ἀριστερὸ τοῦ μηρό...

Ὁ Καρόζο, χωρὶς νὰ τραβήξῃ τὴν κάννη τοῦ ὄπλου τοῦ ποὺ βρίσκεται στηριγμένη στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ, ξανατραβάει πολλὰ φορὲς ἀκόμα τὴ σκανδάλη. Μὰ ὅλες οἱ σφαῖρες του, ὅπως κι' ἡ πρώτη, παθαίνουν ἀφλογιστία.

Ὁ κυνηγὸς κατεβάζει τ' ὄπλο καὶ κυττάζει γύρω του χαμένα. Τὴν ἴδια ἐκφρασι ἀπορίας ἔχει πόρρὲ κι' ὁ Ταμπὸρ, ποὺ κρατᾷ τὸ ἀκίνδυνο τραῦμα τοῦ μηροῦ του. Οὐτ' ὁ ἓνας, οὔτε, ὁ ἄλλος μποροῦν νὰ καταλάβουν τί εἶχε συμβῇ.

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως, ἀπὸ ἓνα ἀντικρινὸ σκίνο ξεπετάγεται ἡ Ζολὰν καὶ φωνάζει ἀνήσυχη στὸν σύντροφό της:

— Χτύπησες πολὺ, Ταμπὸρ; Αὐτὸς ἐδῶ ὁ κουτὸς τόκανε!...

Τὴν ἴδια στιγμή κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο σκίνο ξεπετάγεται ὁ Μπουτάτα καὶ προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ:

— Νὰ μὲ συμπαθᾷς, ἀφέντη Ταμπὸρ!... Ἐνας δάτραχος χύθηκε νὰ μὲ σπαράξῃ καὶ τούρριξα μιὰ κουμπουριά. Μὰ δὲν τὸν πέτυχα τὸν ἄτιμο!

Ὁ Ταμπὸρ τοῦ φωνάζει χαμογελώντας:

— Πέτυχες ὅμως ἐμένα. Τὸ ἴδιο κάνεις.

Ὑστέρᾳ γυρίζει στὸν κυνηγὸ, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κυττάξῃ χαμένα, καὶ κάτι πάει νὰ τοῦ πῇ. Δὲν προφθαίνει ὅμως...

Ὁ τεράστιος ἄσπρος Ἐλέφαντας, ἀκούγοντας τὸν πυρεβολισμὸ τοῦ Μπουτάτα καὶ βλέποντας τὸν κυνηγὸ μὲ τ' ὄπλο καὶ τοὺς μαύρους μὲ τὰ κοντάρια, καταλαβαίνει πὼς ἤρθαν νὰ τοῦ κάνουν κακὸ. Καὶ ξεκινᾷ ἀγριεμένος κατὰπάνω τους.

Οἱ ἀράπηδες τὸ βάζουν τρομοκρατημένο στὰ πόδια, ἐνῶ ὁ Καρόζο, γιὰ νὰ σωθῇ, ταμπουρώνεται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ κάποιου κοντινοῦ ξέντρου. Κι' ἀμέσως, σκοπεύοντας μὲ τὸ πιστόλι του, τώρα, τὸ θηρίο, ἀρχίζει νὰ τραβάῃ τὴ σκανδάλη... Ὁ-

μως και πάλι κανένας κρότος δεν ακούγεται. Και του πιστολιού οι σφαίρες παθαίνουν άφλογιστία.

Ο Ταμπίορ σκαρφαλωμένος στα κλαδιά του ίδιου δέντρου που ο κυνηγός έχει ταμπουρωθή, του λέει εκείνο που δεν πρόλαβε να του πη πριν λίγες στιγμές:

— "Αδिका κουράζεσαι να τραβάς τη σκανδάλη, Καρόζο... Απόψε τη νύχτα στη σκηνή σου, αυτή τη δουλειά έκανα: άνοιξα μιὰ—μιὰ τις σφαίρες σου κι' άδειασα τὸ μπαρούτι τους!

Στοιματάει όμως άπότομα τὰ λόγια του... Ο μανιασμένος έλέφαντας, ποδοπατών-

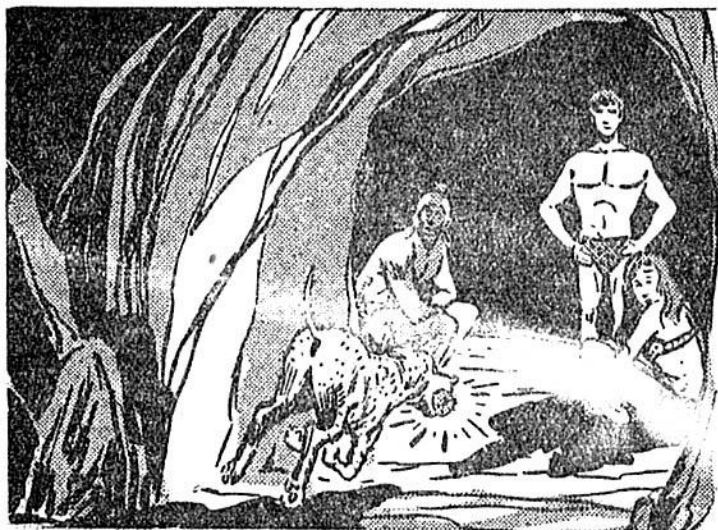
τας τούς μαύρους που τρέχουν να σωθούν, προχωρεί μουγγρίζοντας άγρια κατά τὸν Καρόζο. Ο μικρός Ταρζάν, πάνω από τὸ ίδιο δέντρο που βρίσκεται, καταλαβαίνει πὼς γρήγορα τὸ γιγαντόσωμο θηρίο θά ποδοπατήσει τὸν κυνηγὸ σάν σκουλήκι.

Ἡ γενναία καρδιά του Παιδιου της Ζούγκλας συγκινείται κι' όταν ακόμα διατρέχει κίνδυνο κι' ένας άσπονδος έχθρός του. "Ετσι, για να σώσει τὸν άνθρωπο που, πριν λίγες στιγμές, άκουμπούσε τ' όπλο στο κεφάλι του και τραβούσε τὴ σκανδάλη για να τὸν σκοτώσει, κά-



Ἐκατομμύρια τερμίτες χύνονται πάνω στὸν Ἄσπρο Ἐλέφанта.





Ἡ τετραπέρατη σκυλίτσα φθάνει μ' ἓνα μεγάλο διαμάντι στὸ στόμα

νει κόπι ἀφάνταστα τολμη-  
ρὸ κι' ἐπικίνδυνο:

Τὴν τελευταία στιγμή καὶ  
χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφθῇ, πη-  
δαίει ἀπὸ τὸ κλαδί πού βρί-  
σκεται καὶ πέφτει ξαφνικά  
μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ μα-  
νισμένου θηρίου πού πλη-  
σιάζει τρέχοντας τὸν κορμὸ  
τοῦ δέντρου.

Ὁ Ταμπὸρ ξέρεي καλά  
πὼς ὁ φίλος του Ἐλέφαντας  
μόλις τὸν δῇ θὰ σταματήσει  
ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ τὸν ποδο-  
πατήσῃ. Ἔτσι ὁ Καρόζο θὰ  
δρῇ τὸν καιρὸ νὰ τὸ βάλλῃ  
στὰ πόδια καὶ νὰ ἐξαφανι-  
στῇ.

Ὅμως ὁ μικρὸς Ταρζάν  
δὲν εἶχε κάνει καλὰ τὸν ὑπο-  
λογισμό του: Ὁ ἄσπρος Ἐ-

λέφαντας μὲ τὴ φόρα ποῦχε  
πάρει, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ  
σταματήσῃ μόλις ἀντίκρουσε  
μπροστὰ του τὸν Ταμπὸρ.  
Ἔτσι, καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν πο-  
δοπατήσῃ, ἀνασηκώνει τὰ  
μπροστινὰ πόδια σὰ νὰ θέ-  
λῃ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ πάνω του.  
Μὲ τὴν κίνησι ὅμως αὕτη, τὸ  
τεράστιο κορμὶ τοῦ θηρίου  
χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ,  
ἀμέσως μετὰ τὸ πηδημα, σω-  
ριάζεται βαρὺς κάτω...

Κάνει ἀπεγνωσμένες προσ-  
πάθειες νὰ ξανασηκωθῇ, μὰ  
χωρὶς ἀποτέλεσμα. Εἶναι πο-  
λὺ δύσκολο νὰ τὰ καταφέρῃ  
μονάχος του, ἕνας τόσο βα-  
ρὺς ἐλέφαντας.

Ὁ κακὸς Καρόζο, πού στὸ  
διάστημα αὐτὸ ἦταν ἔτοιμος

νά λιποθυμήση από τὸν τρόμου του, ξεθαρρεύει τώρα. Τραβάει ἀπὸ τῆ ζώνη τὸ μεγάλο μαχαίρι του καὶ μ' ἓνα πῆδημα θρίσκειται σκυμμένος πάνω ἀπ' τ' ἀνήμερο θεριό. Καὶ σὰν ἔμπειρος κυνηγὸς ἐτοιμάζεται νὰ καρφώσει τὴν κοφτερὴ λάμα του στὶς κόγχες τῶν μοτιῶν τοῦ πεσμένου ἐλέφαντα. Ξέρει πῶς ἂν τυφλώσῃ τὸ ζῶο, θὰ μπορέσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του πιά νὰ τὸ σκοτώσῃ καὶ ν' ἀποκτήσῃ τ' ἀτίμητα μαύρα δόντια του.

Ὁ Ταμπὸρ νοιώθει ἀφάνταστη φρίκη!... Γιά νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ σηκώνει μὲ δίσσι τὸ ρόπαλό του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ κατεβάσῃ μὲ λύσσα. Νὰ σκοτώσῃ τὸν κακούργο ποὺ ὁ ἴδιος, ποὺν λίγες στιγμές, κινδύνεψε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴ μανία τοῦ ἐλέφαντα. Νοιώθει, ἄλλωστε, πῶς αὐτὸς εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρίσκεται τ' ἀγαπημένο του θεριό. "Ἄν δὲν πηδούσε ἀπότομα μπροστά του, δὲν θὰ δρισκόταν τώρα σ' αὐτοσφαιρικό κάτω καὶ ἀνήμερο ν' ἀμυνθῇ.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ κατεβάξῃ μ' ὀρμὴ τὸ ρόπαλό του, ὁ κυνηγὸς γέρνει γρήγορα πρὸς τὸ μέρος τῆς προβοσκίδας τοῦ ἐλέφαντα. Καὶ τὸ ρόπαλο τοῦ Ταμπὸρ κυτπάει πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ζώου. Τὸ θηρίο, φυσικά, νοιώθει τὸν ἴδιο πόνο ποὺ θάνοιωθε καὶ ἓνας ἄνθρωπος ἐν τὸν κυτούσαν μ' ἓνα σπιρτόξυλο στὸ κεφάλι.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ξανασηκώνει τὸ ρόπαλο, μὰ εἶναι πιά ἄργα. Μὲ τὴν κίνησι ποὺ ἔκανε ὁ Καρόζο γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ κτύπημά του, βρέθηκε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, στὴν «ἀκτῖνα δράσεως» τῆς προβοσκίδας τοῦ ἐλέφαντα. Κι' ἀμέσως γίνεται κάτι τρομερό: Ἡ προβοσκίδα τοῦ θηρίου διπλώνεται γύρω στὴ μέση τοῦ κακούργου καὶ τὸν σφίγγει ἀφάνταστα!...

Ὁ Ταμπὸρ δὲν ἐπεμβαίνει αὐτὴ τὴ φορά. Ἀλλὰ μήπως, καὶ ἂν προσπαθοῦσε νὰ τὸν σώσῃ, θὰ κατάφερνε τίποτα;

Γυρίζει μόνο τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴ θανάσιμη ἀγωνία τοῦ κακούργου καὶ κλείνει τ' ἄφτιά γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰ σπαραχτικὰ ξεφωνητά του.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ Θεία Δίκη ἔχει τελειώσει τὸ ἔργο της: Ἡ προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα τινάζει μακριὰ τ' ἄψυχο πιά κουφάρι τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ.

Ταυτόχρονα σχεδὸν φθάνουν τρέχοντας ὁ Μπουτάτα καὶ ἡ Ζολάν. Ἡ μικροσκοπικὴ σκυλίτσα γαυγίζει ἄγρια καὶ ἐπιθετικὰ τὸ τεράστιο παχύδερμο. Ἡ «Κυρά» τῆς τὴ μαλλώνει:

— Πάψε, Φίφη!... Μὴ τὸν τρομάξῃς!

Ὑστερα καθαρίζει καὶ βάζει βότανά στὴν πληγὴ τοῦ Ταμπὸρ, ἐνῶ ὁ Μπουτάτα προσπαθεῖ πάλι νὰ δικαιωγῇ:

— Δὲν τ'όθελα, ἀφέντη Ταμπόρ... Τὸν δάτραχο σημάδεψα γιὰ νὰ χτυπήσω...

Ὁ μικρὸς Ταρζάν χαμογελάει:

— Αὐτὸ ἦτανε τὸ λάθος σου... Ἄν σημάδευες ἐμένα, θὰ χτυποῦσες σίγουρα τὸ δάτραχο...

Ὁ κουτὸς μαῦρος συμφωνεῖ:

— Μπράβο!... Ἔτσι θὰ κάνω ἄλλοτε!

Ρίχνει μετὰ μιὰ ματιὰ συμπόνιας στὸν πεσμένο γιγαντόσωμο ἐλέφαντα καὶ ρωπᾷ:

— Νὰ τὸν σηκώσω, τὸν καημένο;

Ὁ Ταμπόρ χαμογελάει

— Θὰ τὰ καταφέρεις, Μπου

τάπα;  
Ὁ μαῦρος Ἡρακλῆς κουνοῖ τ' ἀτσαλένια μπράτσα του μὲ δεβαιότητα:

— Οὐοου!...

Ἀμέσως, κάνοντας μερικὰ δῆματα, ἔρχεται πίσω ἀπὸ τὸ θηρίο, ἀρπάζει τὴ λεπτὴ οὐρά του καὶ τὴν τραβάει γιὰ νὰ τὸ σηκώσει. Ὅμως ἡ δύναμι του εἶναι τρομακτικὴ καὶ σὲ μιὰ, πιὸ δυνατὴ, προσπάθεια ποὺ κάνει, ἡ οὐρά τοῦ ἐλέφαντα μένει στὰ χέρια του.

Τὸ θηρίο, σφαδάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, βγάζει σπαρακτικὰ ξεφωνητά, ἐνῶ, σαστισμένος ὁ Μπουτάτα, κάνει κωμικὰ προσπάθειες νὰ τοῦ τὴν ξανακολλήσει στὴ θέσι της, μουρμουρίζοντας:

— Βαρὺ τὸ θηρίο, Ἀφέντη μου, κι' ἡ οὐρά του ψιλή.

Δὲν ἄνθεξε στὸ τράδηγμα!

Ὁ Ταμπόρ ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν καὶ τὸν σπρώχνει δάναυστα:

— Γκρεμοτσακίσου ἀπὸ μπροστά μου!

Ὁ μαῦρος θυμώνει ὀφάνταστα. Ξυπνᾷνε μέσα του τ' ἄγρια ἐνστικτα τῶν ἰθαγενῶν. Κι' ἀνταποδίδει ἀμέσως τὴ σπρωξιὰ ποὺ δέχθη κε, ἀλλὰ μὲ τὴ δύναμι, ποὺ ὁ Ταμπόρ πέφτει κουτροβαλῶντας δέκα δῆματα μακρὰ. Σηκώνεται ὁμως σβέλτος καὶ μὲ δυο—τρία πη δῆματα ξαναγυρίζει ἀπειλητικὸς μπροστὰ στὸ Μπουτάτα. Σφίγγει τὴν τρομερὴ γροθιά του καὶ τὴν τινάζει μ' ἀφάνταστη ὀρμη... Ὁ μαῦρος Ἡρακλῆς δέχεται τὸ κεραυνοβόλο χτύπημα στὸ πρόσωπο καὶ σωριάζεται φαρδὺς—πλατὺς κάτω, φωνάζοντας:

— Καλὰ ντέεε. Ἄστεϊα σ' ἔσπρωξα!...

Μὰ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ἔχει γίνει θηριό ἀνήμερο πιά!... Σκύβει ἀμέσως κάτω, ἀρπάζει στὰ μπράτσα του τὸν Μπουτάτα, τὸν σηκώνει σὰν πούπουλο καὶ τὸν πετάει πέντε μέτρα μακρὰ.

Ὑστερα τινάζει τὶς παλάμες του καὶ ξαναγυρίζει κοντὰ στὴ Ζολάν. Ἐκεῖνη τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμὸ καὶ περηφάνεια:

— Ἀπίστευτο Ταμπόρ!... Εἶσαι λοιπόν, πιὸ δυνατός ἀπ' τὸν Μπουτάτα;

Ὁ μικρὸς Ταρζάν μουρμουρίζει:

— Ὅχι πάντοτε... Μόνο

σάν θυμώσω!

‘Αμέσως, ρίχνοντας μιὰ ματιά στὸν ἄσπρο ‘Ελέφαντα φέρνει τὶς παλάμες του πλάι στὸ στόμα καὶ βγάζει παράξενες κραυγές:

— ‘Αόοοοο!... ‘Αούουου!...  
“Οἴιι!... “Εεεε!...

Καὶ νά: σὲ λίγο φθάνουν τρέχοντας δυὸ ἐλέφαντες. Βλέπουν τὸν πεσιμένο σύντροφό τους, τὸν τραβᾶνε ἀπὸ τὰ πόδια μὲ τὶς προβοσκίδες καὶ ζητᾶνε νὰ τὸν ξαναστήσουν ὀρθό.

‘Ο Μπουτάτα, πού στὸ μεταξὺ ἔχει ξαναγυρίσει χαμογελώντας, τοὺς χτυπάει στὰ πσιινὰ μὲ τὴν κομμένη οὐρά πού κρατᾶει:

— Σιγά, ‘Αφέντες!... Θὰ τοῦ ξεκολλήσετε κανα ποδάρι!...

Ὅμως τὰ δυὸ δυνατὰ ζῶα δὲν προφθαίνουν νὰ τελειώσουν τὸ ἔργο τους. Ξαφικὰ μιὰ παράξενη βοή ἀκούγεται νὰ πλησιάζει.

‘Ο Ταμπὸρ, ἡ Ζολάν μὲ τὴ σκυλίτσα τῆς κι’ ὁ Μπουτάτα, σκαφαλώνουν κατατρομαγμένοι στὴν κορφή ἐνὸς θεόρατου δέντρου. Οἱ δυὸ ἐλέφαντες παρατᾶνε τὸν πεσιμένο σύντροφό τους καὶ τρέχουν πανικόβλητοι νὰ σωθοῦν. Ἡ φοβερὴ βοή ὅλο καὶ πλησιάζει...

Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνα τεράστιο κοπάδι ἀπὸ ἑκατομμύρια σαρκοφάγους τερμίτες φθάνει... Ὁ λευκὸς ‘Ελέφαντας τινάζεται καὶ στριγγλίζει ἀπεγνωσμένα καθὼς τ’ ἀμέτρητα αὐτὰ ἔντομα χώνον

ται λαίμαργα πάνω του.

Σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας οἱ τερμίτες ἔχουν τελειώσει τὸ ἀπαίσιο ἔργο τους καὶ φεύγουν. Ἡ βοή τους ξεμακραίνει σιγά—σιγά, ὥσπου χάνεται στὸ βάθος τῆς ἀπέραντης πράσινης χαράδρας.

‘Ο Ταμπὸρ μὲ τοὺς συντρόφους του κατεβαίνουν, ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ δέντρου, περιέργοι. Τὸ θέσμι πού ἀντικρύνουν εἶναι τρομερὸ κι’ ἀπίστευτο: Στὴ θέσι πού, πρὶν λίγο, εἶχαν ἀφήσει ζωντανὸ τὸν γιγαντώσωμο ἄσπρο ‘Ελέφαντα, θρίσκει τώρα μονάχα ὁ τεράστιος σκελετὸς του μὲ τὰ μεγάλα μαύρα χαυλιόδοντα. Οἱ τερμίτες δὲν ἔχουν ἀφήσει οὔτε μιὰ τρίχα ἀπ’ αὐτόν.

Τὰ μάτια τοῦ Ταμπὸρ βουρκώνουν ἐνῶ ὁ Μπουτάτα, δείχνοντας στὸ σκελετὸ τοῦ ἐλέφαντα τὴν κομμένη οὐρά, τοῦ λέει:

— Καλὰ πού στὴν εἶχα ξερριζώσει, φουκαρά μου... Ἀλλοιῶς θὰ στὴν τρώγανε κι’ αὐτή!

## Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

**Υ**ΣΤΕΡΑ ἀπὸ λίγες ὥρες, ὁ Ταμπὸρ, ἡ Ζολάν καὶ ὁ Μπουτάτα, φορτωμένοι τοὺς πολύτιμους μαύρους χαυλιόδοντες τοῦ ἀποσκελετωμένου ἐλέφαντα, ξαναγυρίζουν στὴν κρυφὴ σπηλιά τους.

‘Ο Μπουτάτα, ἡ Ζολάν κι’ ἡ Φίφη, τρῶνε ψημένο κρέας

ζαρκαδιού. 'Ο Ταμπόρ μονάχα καρπούς κι' άγριο μέλι.

Σάν τελειώνουν τὸ φαγητό, ὁ μικρὸς Ταρζάν ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ:

— 'Ο λευκὸς κυνηγὸς δὲν ὑπάρχει πιό. Οἱ μαύροι του θάχουν σκορπίσει... Θὰ πάω νὰ κάψω καὶ τὴν κατασκήνωσι...

'Ο Μπουτάτα τὸν συγκρατεῖ:

— Νὰ πάω ἐγώ, ἀφέντη Ταμπόρ!... Θὰ πάρω καὶ σφαῖρες γιὰ τὴ μπιστόλα μου!

Ἡ μικρὴ Ζολὰν κτυπάει χαρούμενη τὰ χέρια της:

—Ναί, Τσουλουφάκο μου! Ἄλλὰ ὄχι τώρα. Νὰ πᾶς ὅταν θὰ σκοτεινιάσῃ... Μ' ἄρεση πολὺ νὰ βλέπω φωτιὲς τὴ νύχτα!

"Ετσι καὶ γίνεται. 'Ο Ταμπόρ δὲν χαλαεῖ ποτὲ χτήρι στὴν ἀγαπημένη του συντροφίσσα.

Εἶναι νύχτα πιά. \* \* \*  
'Ο Μπουτάτα, ἀφού σκόρπισε δυὸ—πρεῖς μαύρους πούχαν ἀπομείνει στὴν κατασκήνωσι, ἔβαλε φωτιά καὶ ξαναγύριζε ξένοιαστος καὶ σιγιστραγουδώντας.

Ξαφνικὰ ἀκούει—σὲ μικρὴ ἀπόστασι πίσω του — βαρεῖα ἀνθρώπινα ῥήματα νὰ τὸν ἀκολουθοῦν. Τόσο βαρεῖα πού κάνουν τὴ γῆ τῆς ζούγκλας νὰ τραιτᾶζεται.

'Ο Μπουτάτα φέρνει ἄθελα στὸ μυαλό του τὰ τεράστια ἀχνάρια τῶν γυμνῶν ποδαριῶν πού εἶχαν δι' χθὲς μὲ

τὸν Ταμπόρ στὸ βρεμένο χῶμα. Θυμάται ἀκόμα καὶ τὸ ξερρίζωμα τοῦ μεγάλου δέντρου τῆς πηγῆς, πού θρῖσκόταν πῶνω του μὲ τὴ Ζολὰν καὶ τοὺς μαύρους πάνθηρες.

Τρελλὸς ἀπὸ φόβο, ὁ ἄμωρος, προχωρεῖ κι' ἀφουγκράζεται τίς ἀλλόκοτες πατημασιές. Φαντάζεται μὲ φρικὴ πῶς ὁ ἄγνωστος πού τὸν ἀκολουθεῖ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ἓνας τεράστιος γίγαντας, σάν αὐτοὺς πού ζούσανε στὰ παροιμύδια τῆς γιογιᾶς του.

Τέλος, ἡ περιέργεια τοῦ Μπουτάτα, νικάει κάποτε τὴ δειλία του καὶ σταματώντας γυρίζει πίσω νὰ κυττάξῃ. Ἄλλὰ δὲν βλέπει κανέναν... Τὸ φεγγάρι εἶναι γεμάτο στὸν οὐρανὸ κι' ἂν τὸν ἀκολουθοῦσε κάποιος, θάπρεπε νὰ τὸν διῇ, ἔστω κι' ἂν δὲν ἦταν γίγαντας. Κι' ὁ μαύρος μурμουρίζει μονολογώντας.

— Μιά, τὸ λοιπὸν καὶ δὲν εἶναι κανένας, δὲν τόν... σκοτώνω νὰ ἡσυχάσω;

Τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ μεγάλο πιστόλι του, σημάδεύει τὸ κενὸ καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη: Μπούουουμμ!

Ταυτόχρονα ἀκούγεται κάπου ἐκεῖ κοντὰ κι' ἓνας γίγαντόφωνος πονεμένος στεναγμός:

— "Ωωωχχχ!... Τὸ κεφάλι μου!

'Ο Μπουτάτα τὸ δάξει ἀμέσως στὰ πόδια συνεχίζοντας τὴν πορεία του πρὸς τὴν κρυφὴ σπηλιά. Κι' αὖτως τρέ-

χει; οί φτέρνες του κτυπάνε στ' αὐτία του καὶ μπουρμουρίζει μὲ κοιμῶρι:

— Μπράβο σκοποβολή!... Τὸν σημάδεψα χωρὶς νὰ τὸν βλέπω καὶ τὸν χτύπησα κατακέφαλα!... Νὰ μοῦ ζήσης, μπιστόλα μου!...

Γιὰ λίγες στιγμὲς γίνονται ἡσυχία. Ὑστερα ὁ ἀγνωστος Γίγαντας ξαναρχίζει νὰ τὸν κυνηγῇ, ξεφωνίζοντας τρομακτικά. Ὁμως ὁ Μπουτάτα καταφέρνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ, διαλέγοντας νὰ περνώῃ ἀπὸ τὰ πῶς πυκνὰ σημεία τοῦ δάσους. Κι' ὁ μανιασμένος Γίγαντας καθυστερεῖ, σπάζοντας κλαδιά ἢ ξεριζώνοντας βέντρα στὸ πέραςμαί του.

Ἔτσι ὁ μαῦρος, καταφέρνει κόπιτε νὰ φθάσῃ στὴν κρυφὴ σπηλιά. Καὶ μπαίνοντας ἀλφαρισμένος μέσα, φωνάζει στοὺς συντρόφους του:

— Ὁ Γίγαντας!... Τὸν σκότωσα καὶ τώρα μὲ κυνηγᾷ νὰ μὲ δείρῃ!...

Οἱ ἀπαίσιες κραυγὲς τοῦ Γίγαντα πλησιάζουν γρήγορα στὴ σπηλιά. Ἡ Φίφη γαυγίζει δαιμονισμένα. Ὁ Ταμπὸρ τραβάει τοὺς συντρόφους του πρὸς τὸ βάθος τῆς σπηλίας καὶ τοὺς ἐξηγεῖ:

— Τὸ τέρας αὐτὸ θὰ εἶδε τὸ Μπουτάτα νὰ μπαίνει ἐδῶ καὶ σὲ λίγο θὰ βρίσκεται ἀπ' ἐξω... Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλίας μας, βέβαια, δὲν θὰ χωρῇ νὰ περάσῃ. Μὰ σίγουρα θὰ χάσῃ μέσα τὸ τεράστιο χέρι του...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι τραβιῶνται ἀμέσως πρὸς τ'ἀτέ-

λειωτο κι' ἀνεξερεύνητο βάθος τῆς σπηλίας τους... Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἓνας φοβερὸς γδούπος κάνει τὸ ἔδαφος νὰ τρανταχτῇ σὰ νάγινε σεισμός... Ὑστερα ἀκολουθεῖ ἀπόλυτη ἡσυχία...

Ὁ Ταμπὸρ, ἡ Ζολὰν κι' ὁ Μπουτάτα ξεθαρρεύουν. Προχωροῦν σιγὰ πρὸς τὴν ἐξοδο νὰ δοῦν τί συνέβη. Καὶ νά: στὸ λιγοστὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ ἀντικρύζουν κάτι ποὺ κάνει τὸ αἷμα τους νὰ παγώσῃ: Ἕνας μεγάλος κόκκινος θράχος ποὺ βρισκόταν, πρὶν λίγο, κάπου ἐκεῖ κοντά, ἔχει μετακινηθῇ τώρα καὶ φράζει ἀπόλυτα τὸ πέτρινο ἀνοιγμα τῆς σπηλίας τους. Εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ ξαναβγοῦν ἐξω στὸ ὑπαιθρο. Γιὰ νὰ τραβηχτῇ, ἔστω καὶ λίγο, ὁ βαρὺς αὐτὸς ὀγκόλιθος, θὰ ἔπρεπε νὰ σπρώξουν μαζί, πάνω ἀπὸ σαράντα χειροδυνάμοι ἂν - δρες!

— Εἴμαστε θαμμένοι ζωντανοί, φιδύρισε ἡ Ζολὰν ἐνῶ ἡ Φίφη πηδαίει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της κι' ἀρχίζει νὰ γαυγίζει καὶ νὰ δαγκώνῃ τὸ θράχος.

Ὁ Ταμπὸρ γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του νοιώθει ἀπόγνωσι.

— Θὰ πεθάνουμε τῆς πείνας, μπουρμουρίζει. Τὰ τοιχῶματα τῆς σπηλίας μας εἶναι ἀπὸ γρανίτη. Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ βοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα!

Ὁ Μπουτάτα τοὺς παρηγορεῖ:

— Μὴ στενοχωριέστε, ἀφέν



τη παιδιά... Οι βροχές θά φάνε, σιγά—σιγά τὸ βράχο καὶ θά ξαναβγούμε ἔξω...

Ξαφνικά ἡ Φίφη παύει νὰ γαυγίζει καὶ τρέχοντας χάνεται στὸ βάθος τῆς ἀτέλειωτης σπηλιάς... Κανένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς συντρόφους δὲν δίνει σημασία στὴ μετακίνησιν αὐτῆς. Μὰ σὲ λίγα λεπτά, γουρλώνουν ὅλοι ἀπὸ χαρούμενη ἔκπληξι τὰ μάτια τους, σὰν ξανακοῦνε τὰ γαυγίσματα τῆς σκυλίτσας. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ἔξω ἀπὸ τὸ κλεισμένο ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ἔξω, στὸν ἐλεύθερο ἀέρα τῆς ζούγκλας!

Εἶναι φανερό πὼς ἡ σπηλιά τοὺς θάξῃ, κάπου στὸ βάθος τῆς, κάποια κρυφὴ διέξοδο πού μόνο τὸ μικρὸ ζῶο τὴν ἔχει ἀνακαλύψει...

Ἀπ' τὰ στήθεια ὅλων βγαίνει πῶρα ἓνας χαρούμενος ἀνασπεναγμός:

— Σωθήκαμε!

Κι' ἀμέσως ἡ Ζολάν φωνάζει, πίσω ἀπὸ τὸ βράχο στὴ σκυλίτσα τῆς:

— Ἔλα μέσαι, Φίφη... Θὰ πουντιάζεις ἔξω, παιδί μου!

Δὲν περνοῦν λίγα λεπτά καὶ ἡ τετραπέρατη σκυλίτσα ξαναγυρίζει φοβισμένη ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Καὶ σὰ νὰ θέλῃ νὰ τοὺς δείξῃ ἀπὸ πού πέρασε γιὰ νὰ βγῇ ἔξω, κρατᾷ στὸ στόμα τῆς κάτι παρὰ ξένο κι' ἀστραφτερό.

Ἡ Ζολάν τὴ σηκώνει στὴν ἀγκυλιά τῆς καὶ τῆς τὸ παίρνει. Τὸ κυττᾶν ὅλοι μαζί στὸ φῶς τοῦ λυχναρίου: Εἶναι ἓνα μεγάλο κι' ἀτίμητο δισιμάντι!

Τὰ παιδιά καταλαβαίνουν πὼς σὲ κάποια κρυφὴ καταποκτὴ τῆς σπηλιάς τοὺς θά βρῆσκειται μεγάλος θησαυρός.

Ὁ Μπουτόπα ὅμως ἄλλο νομίζει πὼς ἔχει συμβῇ καὶ ναυρλώνει τὰ μάτια του ἀπὸ θαυμασμό:

— Μπραβόο!... Ποιὺ πλούσιος θάναί ὁ ἀφέντης Γίγαντας!

Ἡ Ζολάν παραξενεύεται:

— Γιατί καλέ; Πὼς τὸ κατόλαβες;

— Δὲν εἶδες; Μὲ δισιμάντια πετροβολοῦσε τὴ Φίφη!

Ξαφνικά, γιγαντοφῶντη κραυγὴ ἀντηχεῖ ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ μεγάλος κόκκινος βράχος τραβιέται ἀπότομα ἀπ' τ' ἀνοιγμά τῆς. Ἡ εἴσοδος τῆς σπηλιάς μένει ἐλεύθερη!

— Εὐτυχῶς!, φθυρίζει μ' ἀνακούφισιν ὁ Ταμπόρ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ζολάν ξεφωνίζει σπασσχητικά κι' ἐξοφνίζεται ἀπὸ μπροστά του. Σὰν ἓνα τεράστιο ἀόρατο χερί νὰ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Ὁ Τομπόρ ξεχύνεται ἔξω φωνάζοντας σὰν τοελλός:

— Ζολάσαν!... Ζολάσαν!...

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἄποκλειστικότητα: Γεν. Ἐκδοτικὰ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

# Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 1 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Αντιστοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Τατσούλων 29, Ν. Σμύρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

## Κίνδυνος - Θάνατος

Την ἐρχόμενη Παρασκευή θὰ πέση ἡ δεύτερη ὑδρογονική βόμβα τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ:

## Η ΚΡΥΠΤΗ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Ἄν ὁ «'Αδάτος Γίγαντας» ποὺ διαβάσατε σὰς φάνηκε ἀριστούργημα, τότε ἡ «Κρύπτη τῶν Θησαυρῶν» ποὺ θὰ διαβάσετε θὰ σὰς φανή θαύμα!

## Η ΚΡΥΠΤΗ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

εἶναι ἡ καλύτερη περιπέτεια Ζούγκλας ἀπ' ὅσες ἔχουν γραφῇ μέχρι σήμερα.

## Η ΚΡΥΠΤΗ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Ὁ θρυλικὸς ΤΑΜΠΟΡ, ἡ ὁμορφὴ ΖΟΛΑΝ κι' ὁ κωμικοτραγικὸς ΜΠΟΥΤΑΤΑ, σ' ἓνα πραγματικὸ ὄργιο δράσεως, θριάμβου καὶ γέλιου!

## Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

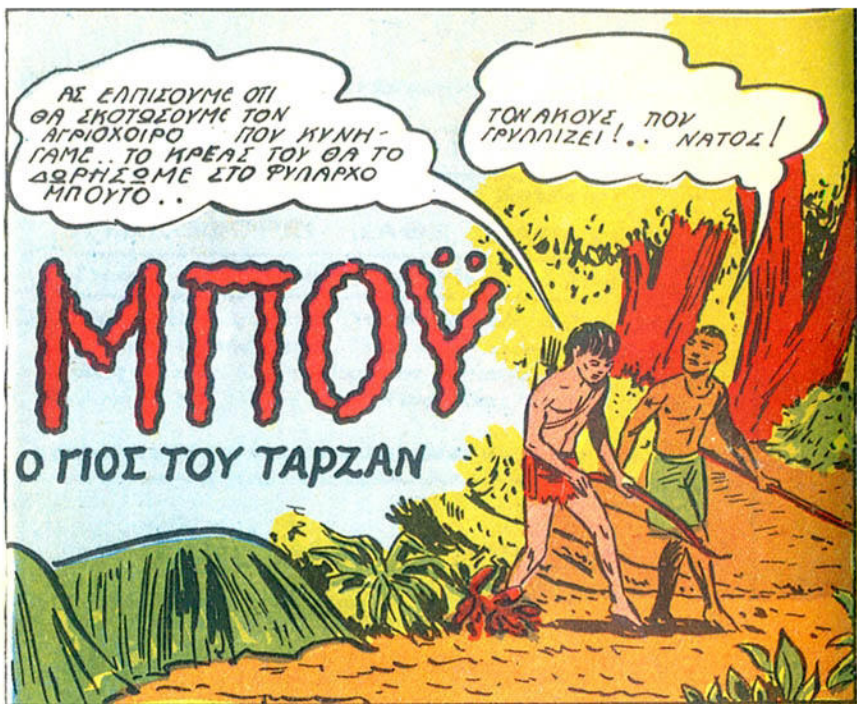
σὰς παρουσιάζει τὸ τεύχος ποὺ θὰ τὸ διαβάσετε ἑκατὸ φορές :

ΑΕ ΕΛΠΙΣΟΥΜΕ ΟΤΙ  
ΘΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ  
ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΟ ΠΟΥ ΚΥΝΗ-  
ΓΑΜΕ.. ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΤΟΥ ΘΑ ΤΟ  
ΔΩΡΗΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΦΥΛΑΡΧΟ  
ΜΠΟΥΤΟ..

ΤΟΥ ΑΙΟΥΣ ΠΟΥ  
ΓΡΥΝΑΙΖΕΙ!.. ΝΑΤΟΣ!

# ΜΠΟΥ

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ



ΝΤΟΜΠΥ ΤΡΕΧΑ!  
ΓΡΗΓΟΡΑ ΓΙΑΤΙ  
ΘΑ ΚΡΥΦΤΗ!

ΜΠΟΥ ΡΙΣΤΟΥ!



ΙΙΙΙΙ!

